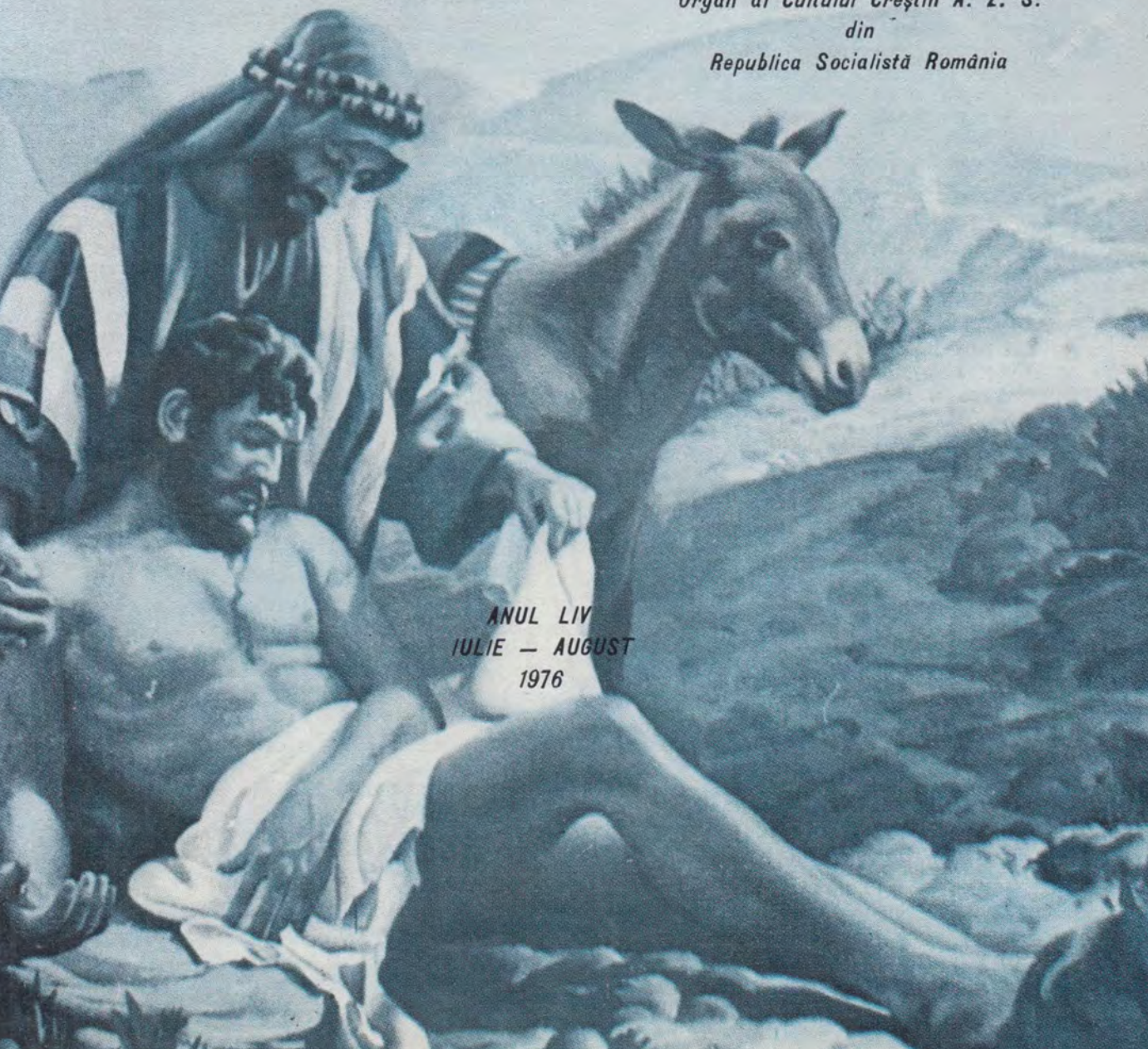


Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. S.
din
Republica Socialistă România*

*ANUL LIV
IULIE — AUGUST
1976*



Cărui Dumnezeu slujim?

Întrebarea de mai sus, deși intrigă atunci când o întâlnim aici și când este pusă în legătură cu cei ce slujesc lui Dumnezeu, cu fiii și fiicele Sale, totuși merită o deosebită atenție tocmai din partea noastră, pentru că viața veșnică este acordată numai aceluia care au devenit părtași naturii divine și nu acelor credincioși sau slujitori ai lui Dumnezeu, care se chinuiesc să modeleze pe Dumnezeu după chipul și asemănarea lor.

De fapt, nașterea din nou nu este o experiență ce reduce pe Dumnezeul universului la dimensiunea insignifiantă a omului păcătos; mai degrabă este experiența prin care credinciosul poate deveni una cu Dumnezeu.

În mod neplăcut, creștini fiind, concepțiile noastre despre Dumnezeu sînt adesea uimitor de mici. În consecință, sîntem ispitiți a ne închina și a adora un Dumnezeu... pe măsura noastră, și care redus fiind astfel la dimensiunile noastre, poate privi cu „înțelegere“ și „simpatie“ la scăderile și păcatele noastre.

Apostolul Pavel, scriind însă Corintenilor, arată în mod categoric că noi „nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Isus Hristos“. 2 Cor. 4.1. Deci, propovăduirea Cuvîntului trebuie să ne urce pe noi la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.

De fapt, dacă slujitorul lui Dumnezeu nu se sprijină pe Domnul Hristos și nu găsește în El și la El, înțelepciune, sfințire și răscumpărare, cum va putea el oare reprezenta religia lui Hristos? Cum poate reprezenta în mod demn pe Hristos? Căci toată eficiența noastră, ca slujitori ai Evangheliei păcii și mîntuirii, se află în Hristos. Trebuie să existe dovezi din partea aceluia ce și-au asumat solemnă răspundere de fii și fiice ale lui Dumnezeu, de slujitori ai Săi, că ei fără nici un fel de rezervă și-au dedicat viața slujirii lui Dumnezeu și aproapelui. Aceștia, noi toți deci, trebuie să avem ca Mîntuitor personal pe Domnul Isus Hristos!

De unde atunci atîta slăbiciune și dureroase înfrîngerî în viața noastră? De unde atîta supunere față de slăbiciunile firii și de ce atîta lipsă de putere în viața noastră? Nu cumva am considerat și noi că putem modela pe Dumnezeu, Biserica, slujba și chemarea noastră după chipul și asemănarea noastră, a intereselor noastre nemărturisite, dar urmărite cu atîta tenacitate? Și atunci nu trebuie să ne

întrebăm cu uimire — dar categoric — cărui Dumnezeu slujim?

„Căci numai atunci cînd egoismul este mort“, spune serva Domnului, „cînd pornirile firii, ale păcatului, sub toate formele lui sînt făcute inofensive, cînd inima astfel sfințită este plină de mulțumire și iubire dezinteresată, numai atunci Hristos locuiește în noi, și numai atunci „noi vom fi recunoscuți ca conlucrători cu Dumnezeu“. „De aceea“, spunea serva Domnului mai departe, „eu somez pe orice slujitor al lui Dumnezeu, să caute pe Domnul, să îndepărteze din viața lui tot ceea ce este firesc, păcătos, și să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu“.

Ne surprindem adesea că ne-am ridicat nouă înșine „un altar“ pe care aducem mai multă închinare și ploconire, decît trebuie să aducem lui Dumnezeu. Ne surprindem că în opoziție cu apostolul Pavel... „ne propovăduim pe noi“... nu mai vrem să coborîm de pe picioarele înălțării de sine și... uităm cărui Dumnezeu slujim! Să ne umilim inimile înaintea Domnului și să ne cercetăm bine viața noastră. Am citit despre doi mari bărbați, care atunci cînd se surprindeau în asemenea situații, cînd voiau să echilibreze scara valorilor și să nu cadă în subiectivism, ieșeau pe cîmp, noaptea, cînd cerul este clar și strălucitor, feeric și inspirator și căutau pe bolta înstelată a cerului un loc mai jos, cam cu un lat de mîna de colțul marelui pătrat al constelației Pegas și unul dintre ei începea să recite:

„Aceasta este spirala galaxiei din Andromeda

„Este tot atît de mare ca și Calea noastră Lactee.

„Ea este una din milioanele de galaxii existente.

„Ea are un milion de sori,

„Și fiecare din acești sori este cu mult mai mare

„ Ca soarele nostru“.

După o pauză, ocazie de introspecțiune și meditație profundă în fața lucrărilor minunate ale lui Dumnezeu, celălalt răspundea ca o concluzie categorică: „Față de toate acestea, cred că sîntem destul de mici! Să mergem la culcare“.

Harul Domnului Hristos care ne învață s-orupem cu faptele păcatului, nu este un vâlmenit să ascundă de ochii Celui Atotputernic

(Continuare în coperta III-a



SUMAR

- Cărui Dumnezeu slujim ?
- Realități contemporane
- Luminile lui August 23
- Măturați aluatul cel vechi
- Viață nouă în Hristos
- Prindeți vulpile cele mici
- El și eu
- Secretul rugăciunii ascultate
- Epistola către Evrei
- Jertfă vie
- Făgăduința slavei
- Fiul lui Dumnezeu-
Fiul omului
- Întrebări și răspunsuri
- Sfirșit de cale



◆ Realități contemporane ◆ Realități contemporane ◆

Citim de obicei în rîndurile acestei rubrici spicuri din realizările de seamă ale poporului nostru muncitor și pașnic, ce se cer a fi subliniate dat fiind importanța lor pe drumul făuririi patriei noastre noi, multilateral dezvoltate. Dincolo însă de realizări și înfăptuiri este bine să ne obișnuim a vedea factorul cheie, factorul determinant, făuritorul, adică figura „omului cel nou”; acel om al zilelor noastre, pentru formarea căruia există o preocupare susținută, o răspundere însemnată, cea mai complexă sarcină. Se spune chiar că a crește oameni cu o înaltă conștiință socială este o misiune de onoare. Avînd deci înaintea ochilor noștri și figura omului cel nou nu numai realizările sale, să facem și de astă dată un scurt tur de orizont asupra citorva premiere :

— Specialiștii filialei din Sibiu a Institutului de cercetări și proiectări pentru mecanica fină, au realizat prima balanță optică electronică românească, prezentată publicului și în cadrul Tîrgului Internațional de la București. Noul tip de balanță, omologată și trimisă spre folosire, pentru început celui mai mare magazin alimentar din Sibiu, are posibilitatea în comparație cu balanța cu afișare optică a prețurilor, de a comensura la o scară de zece ori mai mare prețurile unitare, putîndu-se în același timp adapta la diverse sisteme monetare internaționale. Noul aparat de cîntărit și calculat prețurile în sistem electronic este o construcție modernă și estetică ce va ușura mult procesul de servire a cetățenilor în unitățile comerciale de stat.

— 1200 medicamente românești. Industria românească de medicamente anunță o serie de premiere, medicamente omologate și intrate în producție. Trebuie menționat mai întii unul dintre faptele cele mai

notabile din această ramură a industriei chimice. Se realizează în prezent circa 1200 sortimente de medicamente și 130 substanțe active. Cele mai multe dintre aceste medicamente se fabrică în urma cercetărilor științifice autohtone, iar dintre acestea multe au intrat în circuitul internațional.

Se estimează că în viitorii cinci ani producția de medicamente va crește de aproape două ori față de indicii actuali. Se mai anunță încă 80 de substanțe medicamentoase și 200 specialități farmaceutice, produse realizate la parametri calitativi superiori. Acestea sînt doar cîteva dintre noutățile din acest an care vor îmbogăți farmacopeea românească. Astfel industria noastră de medicamente se afirmă tot mai mult ca un sector important al industriei noastre chimice.

— La Turceni, cea mai înaltă construcție industrială din țara noastră. Pe șantierul celei mai mari centrale termoelectrice din țara noastră, constructorii au atins cota finală a primului coș de fum la acest obiectiv — cea mai înaltă construcție industrială din țara noastră — 280 m. deasupra solului. Atingerea cotei finale a avut loc cu 16 zile în avans față de grafic.

— Platforma de foraj marin „Gloria”, prima instalație de acest gen construită în România, a părăsit șantierul în care s-a născut, începînd temerara sa călătorie spre Constanța, unde se vor face ultimele lucrări înainte de amplasarea ei în largul Mării Negre. Platforma măsoară 70 m. lungime, 40 m. lățime iar turla se înalță deasupra apei la 68 m. Așadar, turlele sondelor își vor face apariția și pe întinderea albastră a Mării Negre. Încă un argument concret cu largi semnifi-

(Continuare în pag. 16)

LUMINILE LUI AUGUST 23

Ne întâlnim din nou, ca în fiecare an, sub luminile darnice ale lui August 23. Ne întâlnim în zile istorice feeric iluminate de strălucirile vii ale edificării României Socialiste, ale afirmării ei plene pe meridianele lumii.

Așadar, mărețele lumini ale lui August 23, 1976, ne sînt desigur clare și puternice, mai luminoase și mai îndrăznețe, decît acelea care ne-au iluminat drumurile în anii trecuți. Nu poate fi o presupunere, ci o certitudine, de pildă, faptul că înaintea ochilor ne-au strălucit mai glorios ca altădată „temeiurile luptei poporului român pentru afirmarea ființei sale naționale, pentru libertate, neatințare și progres, pentru prietenie și colaborare cu celelalte popoare”, așa cum au fost prezentate în magistrala expunere a reprezentantului nostru iubit, Excelența Sa, dl. Nicolae Ceaușescu. Ne răsună încă în aula memoriei, aidaoma unui ecou plăcut și minunat, bogăția argumentelor prezentate în această ordine de idei, pe de o parte, dar și justetea, profundele lor implicații istorice, pe de altă parte.

Și nu se poate să nu subliniem și cu această ocazie că deși în tot cursul întregii noastre istorii, s-au abătut neconținut furtuni asupra pașnicului nostru popor, a cărui vocație fundamentală a fost munca, creația, pacea, popor care n-a rîvnit niciodată la ceea ce nu era al său, dar care a fost și este întotdeauna gata să apere cu prețul oricărui sacrificiu ceea ce îi aparține, una din trăsăturile dominante, factor granitic și de durată în mijlocul tuturor vicisitudinilor, a fost permanentă sa aspirație spre unitate.

Luminile lui August 23, sînt mai clare, dat fiind tezaurul de idei care vădesc competența luptei poporului nostru pentru păstrarea ființei naționale, puse în lumina cea justă a Congresului.

„Patriotismul luptei noastre, spunea președintele Nicolae Ceaușescu, are astăzi o semnificație activă și concretă. El se identifică cu prețuirea luptei înaintașilor și cu hotărîrea de a o duce mai departe; de asemenea el cuprinde în sine cele mai profunde sentimente internaționaliste. Patriotismul nostru se confundă în același timp, cu dorința vie, convertită în fapte de a contribui la sporirea producției de bunuri materiale și spirituale pentru creșterea bunăstării poporului și a prestigiului țării noastre”.

Să nu uităm că noi nu sîntem numai oameni ai religiei ci și ai țării și este necesar să ne străduim în spiritul și modul în care ne învață Sfînta noastră Carte, care nu poate greși. Manifestînd atașamentul nostru față de patria noastră, ne alăturăm tuturor acelor care arată recunoștință și prețuire față de strămoșii care cu sacrificii și jertfe uriașe, au apărat ființa națională a poporului, au purtat steagul luptei pentru libertate și neatințare, pentru dreptate națională și socială, față de moștenirea înaintașilor.

Luminile lui August 23, nu sînt numai acelea ale luptei poporului nostru ci și luminile libertății. Se știe că libertățile din trecut au fost umbrite de tot felul de nori, iar soarele deplin al lor n-a putut ajunge la noi decît din cînd în cînd. După August 23 însă, el strălucește deplin încălzindu-ne întreaga ființă și ne îndeamnă ca asemenea unor fluturi dornici de lumină, să zburăm neconținut către el. Nu dorim să mai amintim ceea ce am trăit în trecut. Poate că ar fi mai bine să ne plecăm mai mult asupra prețului plătit, asupra jertfelor, care au fost făcute, pentru a prețui, a înțelege mai bine sensurile acestei lumini. „Să ne aruncăm spre ce este înainte” ne sugerează apostolul Pavel în Filip. 3,13, ca să putem „alerga înainte”, înțelegînd prin aceasta, atitudine, orientare,

acțiune, angajare; înțelegînd chemarea prezentului, urmînd liniile ei, putînd astfel să hotărîm viitorul. Libertățile ne sînt dragi căci în scîlpirile lor, copiii noștri cresc nestingheriți, merg la școală fluturîndu-și cravatele, și sînt veseli — copilărie fericită.

Luminile lui August 23, sînt luminile muncii noi, ca factor determinant în formarea justei concepții și dreptei atitudini față de ea. Cea mai înaltă școală a societății noastre, a fost și rămîne munca. Este absolut firesc să fie așa, deoarece — după cum se sublinia de către Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu „orînduirea pe care o edificăm, este aceea a muncii, întemeiată fiind pe activitatea creatoare a tuturor membrilor ei. Formarea omului nou trebuie să pornească de la adevărul binecunoscut după care munca, activitatea socială utilă, constituie factorul determinant în formarea conștiinței omului în educarea morală a maselor. De aceea este necesar să punem pe primul plan educarea oamenilor în deosebi a tineretului, prin muncă și pentru muncă. Societatea pe care o edificăm este societatea celor ce muncesc și ea se întemeiază nemijlocit pe munca creatoare a tuturor membrilor ei. Fiecare cetățean trebuie să depună o activitate utilă societății, să contribuie activ la progresul general al țării. Munca liberă, constituie unica sursă a sporirii avuției naționale, a înfloririi patriei a prosperității poporului și a bunăstării personale: de aceea, ea trebuie înțeleasă ca o necesitate, ca o îndatorire de onoare a fiecărui cetățean și totodată ca principal mijloc de afirmare a personalității umane, a forței creatoare a fiecărui cetățean... Fiecare trebuie să înțeleagă că are datoria morală și patriotică, de a-și consacra întreaga energie, competență și forță de muncă, dezvoltării proprietății socialiste — principalul izvor al înflorii economico-

sociale a țării, al bunăstării și fericirii întregii națiuni. Vechea lozincă „nici muncă fără piine, nici piine fără muncă” trebuie să fie permanent trează în mintea copiilor, a tineretului, a tuturor cetățenilor patriei noastre. Ea trebuie să fie înscrisă la loc de cinste în toate filele vieții noastre, în inimile, în sufletele noastre”.

O justă atitudine față de muncă se așteaptă desigur și din partea noastră ca oameni ai credinții. Este de dorit ca și de acum înainte — așa cum am făcut-o și pînă acum — să ne găsim în avangarda acțiunilor inițiate pentru bunul și fericitul mers al treburilor muncii, pe care știm că se pun accente deosebite, dat fiind că acesta este izvorul bunăstării de astăzi și asigurările materialicești de mâine. Acum cînd holdele bo-

gate ale țării așa de binecuvîntat de îmbelșugate sînt gata de secerat, să ne înzecim forțele ca „piinea noastră cea de toate zilele” să fie strînsă în hambare și nici un bob să nu se irosească. Să fim gata pentru bătălia recoltei, să muncim cu dăruire și dragoste.

Luminile lui August 23 sînt și luminile păcii. În climatul păcii se dezvoltă arta și cultura, în el este asigurat progresul, bunăstarea, o viață mai demnă și mai bună. Cît de mult a progresat poporul țării noastre în acești 32 de ani pe care îi aniversăm astăzi și cît de mult ne-am dezvoltat și noi ca Biserică!

Luminile lui August 23, sînt luminile înfrățirii noastre, amintindu-ne de clipa în care porțile zăvorâte ale caselor noastre de rugăciune s-au deschis,

iar noi cu inimi și miini unite, cu ochii pironiți spre răsplătire, am putut cînta cîntarea liberării noastre din „pustia” interdicției. Sîntem recunoscători și în recunoștință aducem pe altarul acestor lumini, ființele noastre cu tot ce avem, cu tot ce sîntem.

Iată cîteva din luminile lui August 23. Ele sînt desigur cu mult mai multe, deoarece în fiecare suflet, în fiecare inimă, au reflecții și luciri proprii. Ele ne-au crescut, ne-au educat, ne-au pregătit, ca și noi la rîndul nostru să creștem să educăm, să pregătim. Le-am dorit mult, acum să le prețuim mult; ne-am rugat pentru viața lor, pentru perspectiva lor, pentru răspunderile ce ne incumbă, pentru făurirea unei lumi mai bune și mai drepte.

Redacția

Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sinteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit.

Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului. 1 Cor. 5, 7—8.

În aceste cuvinte simbolice, inspirate de Duhul Sfînt, aluatul, preînchipuie păcatul care distruge legăturile credinciosului cu Dumnezeu și degradează caracterul și aspirațiunile sale nobile. Să nu gîndim niciodată că păcatul este un lucru neglijabil. Mîinile, picioarele și coasta Fiului lui Dumnezeu, nu poartă ele oare în fața universului o mărturie veșnică despre răutatea și blestemul păcatului? Acest aluat vechi — păcatul — trebuie măturat, îndepărtat din viața noastră, căci „Hristos Paștele noastre a fost jertfit.” El este „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Ioan 1, 29.

Cînd Domnul a pregătit calea pentru eliberarea poporului Israel din robia egipteană, le-a dat următoarea poruncă: „În ziua a zecea a acestei luni, fiecare... să ia un miel de fiecare familie, un miel de fie-

care casă... Să fie un miel fără cusur... Să-l păstrați pînă în ziua a patrusprezecea a lunii acesteia; și toată adunarea lui Israel să-l junghie seara. Să ia din singele lui, și să ungă amîndoi stîlpii ușii și pragul de sus al caselor unde îl vor mînce. Carnea s-o mînce chiar în noaptea aceea, friptă la foc; și anume s-o mînce cu azimi și cu verdețuri amare... Timp de șapte zile să nu se găsească aluat în casele voastre; căci oricine va mînce piine dospită, va fi nimicit din adunarea lui Israel” ... Exod 12, 3.

Prăznuirea paștilor pentru poporul Israel era o aducere aminte de tot ce a făcut Domnul pentru a-i scoate din robie și a-i aduce în țara făgăduită lor. Totodată era și un simbol al marelui eliberări prin Isus Hristos. Cel care mîntuiește pe poporul Său din osînda păcatului.

Mielul de jertfă preînchipuia pe „Mielul lui Dumnezeu

care ridică păcatul lumii” și care este singura speranță a mîntuirii noastre din păcat.

Inspirația divină ne spune: „Eu vă prezint crucea de pe Calvar și vă invit să luați seama la sacrificiul înfinit adus în folosul nostru, pentru ca prin credința în Isus, să nu pieriți, ci să aveți viață veșnică... Eu vă arăt pe Isus... El v-a răscumpărat cu un preț înfinit. Voi puteți să-I incredințați paza sufletului vostru... Nu vă mulțumiți cu un ideal mic și ușor. Cultivați amabilitatea lui Isus! Aveți aspirațiile cele mai înalte care vă sînt transmise de Hristos. El este prietenul vostru. Voi vă puteți odihni întotdeauna în El, căci El este credincios și sincer. Voi puteți veni la El cu simplitatea unui copil”.

Pentru copiii lui Israel în noaptea eliberării lor, nu era suficient să junghie mielul pascal, ci cu un mînunchi de isop muiat în singele mielului, trebuia să ungă pragul și cei doi

Măturați

aluatul cel vechi

stîlpi ai uşii. Nu este de ajuns a crede că Hristos a murit pentru păcătoşi, ci este necesar a şti şi a crede că Hristos este Mîntuitorul nostru personal şi că El Şi-a dat viaţa pentru răscumpărare din osînda păcatelor noastre. Isopul folosit pentru a unge uşorii uşii din sîngele mielului, era un simbol al curăţirii. „Curăţeşte-mă cu isop, şi voi fi curat; spală-mă şi voi fi mai alb decît zăpada“. Ps. 51,7.

Mielul întreg trebuia pregătit, însă fără să-i fringă vreunul din oase. La fel, nu trebuia să i se zdrobească nici unul din oasele „Mielului lui Dumnezeu“. Ioan 19, 36. Şi în privinţa aceasta, mielul pascal a fost un simbol al jertfei desăvîrşite adusă prin Isus Hristos „Mielul lui Dumnezeu“.

Carnea mielului pascal trebuia mîncată. Nu este de ajuns a crede în Hristos spre iertarea păcatelor, ci prin credinţă trebuie să ne hrănim necontenit prin cuvintele Sale ca să primim puteri noi. Hristos a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă nu mîncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sîngele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă. Cine mănîncă trupul Meu şi bea sîngele Meu, are viaţa veşnică; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“. Ioan 6,53-54. Pentru a putea înţelege aceste cuvinte. Mîntuitorul ne-a mai spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sînt duh şi viaţă“. v. 63.

Isus Hristos avea Legea Tatălui în inima Sa şi felul acesta prin împlinirea preceptelor sfinte, a făcut să înţelegem că Legea aceasta este descoperirea voinţei lui Dumnezeu. Prin împlinirea celor Zece Porunci, El a făcut vizibilă binecuvîntarea şi influenţa ei asupra inimii celor ce cred. În El s-a împlinit: „Şi Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am primit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Ioan 1, 14. Aceasta poate fi experienţa urmaşilor lui Hristos. Ei să aibă Cuvîntul lui Dumnezeu în inimă în aşa fel, ca să devină pentru ei trup şi sîn-

ge, izvor de viaţă şi o putere de acţiune în toate faptele lor spre bine. Prin puterea lui Hristos ei trebuie să fie transformaţi după chipul Lui, oglindind astfel caracterul lui Dumnezeu.

Mielul pascal trebuia mîncat cu ierburi amare. Aceasta îi făcea să-şi aducă aminte de amarăciunea robiei lor din Egipt. De asemenea şi noi, cînd luăm trupul Domnului în simbol, să facem aceasta cu inimile zdrobite, conştiinţi fiind de gravitatea păcatelor noastre care L-au pironit pe Mîntuitorul — „Mielul lui Dumnezeu“ pe lemnul crucii. „Atunci cînd păcătosul contemplă pe, Mielul lui Dumnezeu“, el vede mai limpede măsurile luate de Dumnezeu pentru a ridica păcatul lumii. El discernе desăvîrşirea şi posibilitatea de adaptare a Spiritului harului pentru toate problemele noastre. Unicul mijloc pentru ridicarea păcatului, este Hristos...“ El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, şi nu numai pentru ale noastre, ci şi pentru ale lumii întregi“. 1 Ioan 2,2.

Piinea nedospită, adică azimile, de asemenea aveau o însemnătate deosebită. Cu începerea prăznuirii paştilor, Domnul a orînduit ca în casele poporului Israel să nu se mai găsească aluat. La fel şi aceia care au primit viaţă şi hrană de la Hristos, să îndepărteze de la ei aluatul păcatului. Hristos a avertizat pe ucenicii Săi: „Păziţi-vă de aluatul fariseilor, care este făţărnicia“. Acesta este „un aluat de răutate şi viclenie“. Aluatul ascuns în făină, lucrează nevăzut ca să transforme întreaga frămîntătură. De aceea, „mătu-raţi aluatul cel vechi“ care este:

1. Aluatul mindriei.

„Mîndria merge înaintea pierii şi trufia merge înaintea căderii“. Prov.16, 18.

„Nimic nu mîhneşte mai mult pe Dumnezeu şi nu este mai primejdios pentru suflet, decît mîndria şi încreabrea în sine. Dintre toate păcatele, aceasta este cel mai de plîns şi cel mai greu de vindecat. Este răul care a pricinuit căderea

lui Petru şi a intrerupt legătura fariseului cu Dumnezeu şi care produce şi azi ruina multora“.

Cel ce zice: „Sînt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic“ (Apoc. 3, 17) nu îşi cunoaşte realitatea sărăciei sale spirituale. Mindria l-a dus la îngîmfare şi îl lipseşte de bunurile rezervate de Dumnezeu pentru el.

2. Aluatul îngîmfării.

Îngîmfarea este păcatul cel mai perfid şi îşi are originea în cel rău, despre care Cuvîntul spune: „Ţi s-a îngîmfat inima din pricina frumuseţii tale, şi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta...“ Ezech. 28,17. Acest aluat al răutăţii se găseşte şi în adunare. Fariseii din vechime erau îngîmfaţi deoarece se credeau mai buni decît alţii. Aşa sînt şi „fariseii“ de azi. Îngîmfarea şi făţărnicia sînt înrudite. Îngîmfarea este autopreţuire, plăcere de sine, dispreţuirea unora şi înşelarea altora prin făţărnicie. Este imposibil ca cineva să fie îngîmfat şi să nu se compare cu alţii. Cine se crede pe sine drept, dispreţuieşte pe alţii. Aşa a făcut şi fariseul care se judeca pe sine comparîndu-se cu vameşul. Cărturarii şi fariseii se rugau adesea pe străzi şi în pieţele publice „pentru a fi văzuţi de oameni“. Hristos îi numea făţărnici. Din aceştia au fost în toate timpurile. Cînd Hristos văzu pe ucenici căzînd într-o greşeală, El le arată întotdeauna drumul. El nu-i mustra, fără să le dea în acelaşi timp instrucţiuni menite să repare greşelile lor. După ce i-a învăţat pe ucenicii Săi să nu pronunţe „cuvinte goale“ în rugăciunile lor, El i-a învăţat cu bunătate o rugăciune scurtă, cu totul deosebită de cea a fariseilor.

3. Aluatul invidiei.

Din invidie, pe Iosif, l-au vîndut fraţii lui. Gen. 37, 11. Core, Datan şi Abiram l-au invidiat pe Moise, pentru care motiv pămîntul s-a deschis şi i-a înghiţit pe aceştia. Ps. 106, 16—18. Preoţii cei mai de seamă, din invidie, l-au dat pe Isus în mîna lui Pilat ca să fie răstignit. „Căci acolo unde este invidie şi duh de ceartă, este

tulburare și tot felul de fapte rele". Iacob 3, 16.

Iată păcatul invidiei care pare mic și neînsemnat, ce urmări grave poate avea! Pentru acest păcat — aluat al fariseilor — încă nimeni nu a fost pus sub disciplina comunității, și totuși invidia l-a vindut pe Iosif, a vrut să-l schimbe din postul său pe Moise, l-a dat la moarte pe Isus Hristos, și poate să facă dezbinări și certuri în comunitate, între frați.

Nu este scutit de acest aluat al fariseilor acela care nu poate să se bucure de progresul și rezultatul obținut de alții. Pe unul ca acesta nu-l interesează realizările pozitive făcute pentru binele obștesc, ci mai degrabă, prin cine s-au realizat? Cel ce nu poate recunoaște meritele altuia, nu este vrednic de Împărăția cerurilor.

4. Aluatul egoismului.

„Și în zilele noastre, printre credincioșii lui Hristos, cit de răspândit este acest păcat subtil, insidios și fățarnic. De câte ori serviciile religioase au fost pătate de dorința înălțării de sine, izvorită din ascunzișul egoist al inimii! Cit de rivnitori sîntem după recunoștința oamenilor și după lauda dată de ei! Numai puterea harului, pe care o dă Dumnezeu, poate distruge din noi egoismul și fățarnicia“.

Fățarnicia fariseilor a izvorit din egoism. Scopul vieții lor religioase era determinat de slava lor deșartă. Cînd cineva alege partea mai bună, mai mare și mai avantajoasă în dauna semenului său, aceasta este egoism. Cînd se caută partea mai ușoară a lucrurilor în dauna răspunderii pe care o are, aceasta este egoism. Astfel de creștini pot să facă și lucruri mari atunci cînd sînt văzuți și laudați de ceilalți. Chiar și ucenicii Domnului Isus, care în aparență au lăsat totul ca să urmeze pe Învățătorul lor, aveau în inima lor gîndul: cine să fie mai mare dintre ei?

Mîndria, îngîmfarea, invidia și egoismul sînt păcate grave, care își au origina în Satana. Aceste păcate împreună formează „aluatul cel vechi“ un

„aluat de răutate și viclenie“, din care s-au alimentat toți fariseii din toate timpurile. **Aceste păcate nu sînt fapte în sine, ci ele fac din viața individului o viață păcătoasă. Ele determină faptele noastre.** Valoarea unei obiect nu se schimbă atunci cînd este dat din iubire ori cu gînd egoist; însă valoarea faptei se schimbă fundamental cînd această faptă este determinată de motivul pentru care a fost dat acel obiect. Darul femeii văduve, în comparație cu darul fariseului îndreptățit de sine, a fost prea neînsemnat, dar foarte însemnată valoarea faptei ei în darul pe care l-a adus ea. În inima ei nu a fost egoism. Păcatele susamintite deseori sînt îmbrăcate în cele mai frumoase mantii ale religiei și evlaviei, tăgăduind însă puterea Evangheliei. Din acestea „puțin aluat dospește toată plămădeala“. Din cauza aceasta „...nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum dar fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta, că Legea este bună. Și atunci, nu mai sînt eu cel ce fac lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu în adevăr, că nimic bun nu este în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!... O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?“ Rom. 7,14.

„Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Hristos“ „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“... El, era simbolizat prin mielul „fără cusur“ care trebuia să fie în fiecare familie din Israel. Cu singele mielului fără cusur au stropit stîlpul și pragul de sus al caselor ca să fie ocrotiți.

Cînd Isus Hristos a luat rolul de „Miel a lui Dumnezeu“ ca să fie jertfit, El a spus: „...vine stăpînitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine“. Ioan 14, 30. Acest adevăr a fost confirmat și de Pilat cînd a spus: „...Nu găsesc nici o vină în El“. Ioan 18, 38. Mîn-

tătorul nostru a putut spune că în El nu se găsește nimic din aluatul răutății pentru care motiv El „poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Evr. 7,25. „Astfel dar fraților, fiindcă prin singele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfînt, pe calea cea vie și nouă pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua din lăuntru, adică trupul Său; și fiindcă avem un Mare Preot pe peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată“ (Evr. 10,19-23).

Să dorim curăția inimii și a vieții noastre, curățiți de „aluatul răutății și al vicleniei“ și să ne rugăm: „Cercetează-mă Dumnezeu, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile! Vezi dacă sînt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei“. Ps. 139, 23-24.

„După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mîini“. Apoc. 7, 9; haina albă, simbol al dreptății Domnului Isus; ramuri de finic în mîini, simbol al biruinței asupra tuturor păcatelor. „Ei și-au spălat hainele, și le-au albit în singele Mielului“. Apoc. 7, 14.

Apoi vor fi aceia care „urmează pe Miel oriunde va merge El“. Ei vor cînta cîntarea cea nouă, cîntare pe care nimeni nu poate s-o învețe afară de ei. „Ei vor cînta cîntarea lui Moise robul lui Dumnezeu și cîntarea Mielului“. O, ce Miel minunat dat nouă de Tatăl! O, ce viitor minunat pentru aceia ce își vor spăla hainele în singele Mielului, ca să fie curați. Ei vor fi cu El și Îl vor vedea în slava Sa.

Pastor :
I. Moldovan

VIATA NOUA IN HRISTOS

... ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl adică pe Hristos, în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei". Col. 2,2-3.

Acum aproape 25 ani, în orașul Lucknow, din India, a avut loc următorul incident :

O doamnă, trimisă ca medic în orașul respectiv și care îndeplinea funcția de director al unei școli medicale medii pentru fete, a fost deșteptată de bătăi insistente în ușă. Crezînd că este vorba de ajutorul solicitat de careva dintre fetele din internat, puse obișnuita întrebare : „Kaun Lai?" (cine este acolo?).

În loc să audă o voce feminină ea auzi una bărbătească. Deschise totuși ușa și în față îi apărură un om cu totul străin, un musulman îmbrăcat într-un veșmînt de servitor. De ce venise el oare la o oră atît de tîrzie și ce putea cere de la această doamnă?

El aducea cu sine o solie grabnică și misterioasă. Dorea să conducă pe medic la patul de suferință al unei muribunde, o prințesă, ultima supraviețuitoare a unui nabab, pe vremuri conducător al unei întinse regiuni din India.

Gîndindu-se că ar putea fi de folos și fiind din fire binevoitoare, se hotărî să însoțească pe bărbatul venit s-o invite. Curînd ajunseră la o casă de lut, înlăuntrul căreia găsi pacienta întinsă pe un pat de zdrențe.

Femeia bolnavă și în vîrstă, nu chemase pe medic să primească ajutor pentru sine în

starea disperată în care se găsea, ci pentru a-i încredința ceva foarte important. Și astfel misterul a fost dezvăluit, pentru că „acel ceva grabnic și misterios" avea de a face cu școala medicală de fete, a cărei directoare stătea acum în fața muribundeii.

Întîmplarea făcuse ca școala medicală să fie clădită în imediata apropiere de Lucknow unde nababul, bunicul acestei descendente, își avusese palatul. Și acolo, cu mult timp în urmă, nababul guvernator își îngropase într-un loc precis o comoară, o ladă plină cu giuvaere de mare preț.

Locul era cunoscut numai de copiii nababului. O schiță și un document explicativ indica locul exact unde fusese îngropată comoara și acestea fuseseră păstrate cu sfințenie și transmise din tată în fiu. La moartea ultimului fecior documentele au fost încredințate nepoatei, rămasă și ea singură și ajunsă la adînci bătrîneți. Ea nu voia să închidă ochii și comoara să fie pierdută pentru totdeauna, și de aceea chemă pe doamna respectivă să i-o încredințeze acesteia. Îi înmîină documentul și schița terenului, îi dete explicațiile pe care le crezuse necesare și înainte ca medicul să părăsească bordeiul, prințesa închise ochii și muri.

Ce urma să facă direcțiunea școlii cu această știre cu totul neobișnuită? Nu se putea să fie la mijloc și o farsă?

Au studiat cu atenție schița locului și au citit documentul. De la data de cînd comoara fusese îngropată, trecuse o vreme îndelungată; clădiri noi au fost ridicate în locul celor vechi constituind greutăți în urmărirea locului indicat de schiță. În ciuda greutăților și a incertitudinilor, s-a luat hotărîrea să fie căutată. Curînd au ajuns cu săpăturile la temelile vechiului castel. Comoara se găsea probabil undeva în imediata apropiere. Dar oare săpînd mai departe nu puneau în primejdie zidurile clădite ulterior?

Au făcut un consiliu și pînă la urmă au renunțat la săpă-

turi. „S-ar putea" — spuneau ei — „ca pînă la urmă să fie o dezamăgire și rezultatul să nu fie decît cheltuieli inutile". Și astfel pînă azi — atîta cît știm noi, comoara nobilului (dacă într-adevăr a fost o asemenea comoară) a rămas mai departe îngropată în locul secret și rămasă necunoscută.

Întîmplarea aceasta ar putea să fie pentru mulți o crudă realitate privind comorile spirituale pe care cerul le-a pus la dispoziție. Să nu părăsim cadrul întîmplării pînă la încheierea articolului; să avem în față o prințesă sărăcită, îmbătrînită, muribundă, locuind într-un bordei de lut, pe un pat de zdrențe, cu un document prețios în mînă, care îi indica locul unei inestimabile comori ce era pe punctul de a fi pierdută pentru totdeauna... și o unitate școlară care, pentru a nu primejdi o suprastructură, a renunțat pentru totdeauna la descoperirea unei comori.

Oare de dragul unor paliative religioase va renunța și careva dintre noi la descoperirea adevăratei comori?

Biblia este documentul care ne vorbește de Isus „în care sînt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei". Care a trăit în lumea noastră, a făcut cunoscut intențiile cerului față de păcătos, a fost respins și condamnat la moarte, răstignit pe cruce. Pămîntul nu L-a putut reține pentru că Dumnezeu L-a înviat din morți. Astăzi Isus se află în ceruri, la dreapta Tatălui și cei care cred în spusele Bibliei și se supun Domnului Isus Hristos înviat și înălțat, azi Mijlocitorul celui păcătos, ajung în posesia comorii oferită celor credincioși — o viață nouă și veșnică în Isus Hristos.

Să ne amintim că această viață nouă, transmisă cu credincioșie din generație în generație, este inclusă în cele patru Evanghelii ale Noului Testament. În fiecare dintre ele avem „o schiță" care arată direcția, locul exact al comorii, „taina ascunsă de veacuri dar descoperită acum sfinților Lui". Col. 1,26. Și ce este această comoară „care este bogăția sla-

vei tainei acesteia?... „este Hristos în voi, nădejdea slavei...“ Col. 1,27.

Ce au făcut unii cu această comoară inestimabilă? Ei cunosc istoria lui Isus pe care creștinii o cred reală — dar o iau drept probabilă. Vorbesc de învierea Lui, de marea transformare spirituală pe care El a dirijat-o, dar nu cred în El și în puterea Lui de a schimba pe păcătos într-un om nou.

Ce fapt s-a întâmplat cu aproape două mii de ani în urmă, care a rezistat istoriei, până în vremurile noastre și continuă să stăpânească credința și practica religioasă a milioane de credincioși?!

Istoria lui Isus, transmisă ca o învățătură principală a Noului Testament, pătrunde de fapt cu mult mai departe în trecut, ajungând până în veșnicile trecutului. Ca membru al Sfintei Treimi, Isus Hristos a îndeplinit și rolul de Creator al planetei. Scriitorul Evangheliei după Ioan îl prezintă la început pe Isus ca „Logos“ Care „era la început cu Dumnezeu“, și prin Care „toate lucrurile au fost făcute“. Ioan 1,1-3.

Ioan merge și mai departe în descrierea sa spunând că acest „Logos“, acest „Cuvânt veșnic“, S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr“ Ioan 1,14. Și cu aceste cuvinte începe istoria cea mai sublimă care s-a materializat pe planeta noastră. Ea a început cu întruparea lui Dumnezeu, când Isus „Logosul divin“ S-a născut în familia omenească.

Ce ne revine nouă din coborîrea Lui la noi este comoara vie, exprimată în cinci litere: „Viață“. „În El era viața și viața era lumina oamenilor“. Ioan 1,4. Isus a venit pentru cei păcătoși. El Însuși spunea mai târziu: „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug“.

Ce legătură poate avea aceasta cu descoperirea unei comori din partea noastră?

Cuvântul viață, totalizează într-un sens unic comoara identificată în Isus și mântuirea obținută prin El. Cine dintre noi se poate gândi la o mai

mare comoară decât viața? Amenințați de pierderea ei, mulți dintre noi ar fi în stare să dea totul ca să și-o prelungească. Dar viața despre care vorbesc nu se referă la existența biologică, prețuită și ea la justa ei valoare. Ea este calitativă și nu cronologică. Ea se măsoară nu după zilele care s-au scurs de la naștere, ci prin virtuți atribuite și capacități. Ea are de a face cu caracterul și nu cu psihologia; cu purtarea și atitudinea și nu cu priceperea. În sensul ei cel mai înalt, este vorba de viața izvoită din viața lui Dumnezeu, e viața pe care Adam și Eva au avut-o la început; pentru că ei au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu. Gen. 1,26.

În mod tragic Adam a pierdut această comoară atunci când a păcătuit. Acum, păcătosul, în starea lui decăzută, este „străin de viața lui Dumnezeu“ așa cum ni se spune în Efes. 4,18. Ruinat de pierderea grea pe care a suferit-o, el își trăiește doar pe jumătate viața sa. El răspunde mai mult la înclinațiile și impulsurile naturii sale firești. Interesele și eforturile sale se concentrează în el însuși și la nevoile și funcțiile sale biologice. Rezultatul este acela amintit de Biblie prin cuvintele: „faptele firii pămîntești“. Gal. 5,19-21.

În toate cele enumerate în versetele citate, vedem tabloul celui ce este departe de Dumnezeu și totala lui neputință de a se ajuta pe sine. El este eminentemente „mort în greșelile și păcatele sale“. Efes. 2,1.

Ce se cere și ce trebuie să se îndeplinească ca să se schimbe această situație? O înviere! Păcătosul trebuie să treacă „din moarte la viață“. Ioan 5,24; 1 Ioan 3,14.

Expresia descrie o restaurare. Credinciosul prin Hristos devine o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: „... (2 Cor. 5,17). El regăsește comoara pierdută, comoara unei vieți noi în Hristos, adevăratul dar pe care Isus a venit să ni-l ofere. Astfel credinciosul primește o nouă dotare cu capacități de a trăi pe o platformă înaltă, pe o poziție nobilă de

ascultare a Legii lui Dumnezeu. „Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare; și să vă înnoiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou făcut după chipul lui Dumnezeu de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“. Efes. 4,22-24.

Hristos face marea Sa lucrare în suflete, printr-o metodă de educație a unei discipline neinterupte a spiritului și a inimii. Eul, vechiul om firese, moare; voința lui Hristos devine a noastră, căile noastre devin ale Sale și toată ființa noastră, inima, fizicul, inteligența, devin o unealtă în mâinile lui Dumnezeu, pentru a îndeplini nu nedreptatea, ci dreptatea lui Hristos.

Ce asigurare avem că toate cele spuse sînt într-adevăr reale și că ele se vor împlini?

Răspunsul categoric este: învierea lui Hristos din morți. Este spectaculoasa revenire la adevărata viață asigurată celor credincioși. Dar cum poate învierea lui Hristos să garanteze aici unui păcătos, redobîndirea comorii pierdute? Desigur cu condiția unei comportări sfințite. Apostolul Pavel vorbește despre puterea care lucrează în viața credinciosului: „...care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o Hristos prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești“. Efes. 1,19-20.

Mergînd mai departe, apostolul Pavel vorbește despre această mare putere desfășurată în noi, dacă credem și-L acceptăm pe Isus, Care ne oferă mîntuirea. „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rînduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale“. Efes. 1,4,5.

Începem să vedem și să experimentăm bogăția harului di-

vin oferit păcătoșului. „Hristos în voi, nădejdea slavei“. Chiar și cel care nu este familiarizat cu teologia poate înțelege intervenția plină de iubire a lui Dumnezeu Care schimbă în așa măsură, încât credinciosul, fericit de rezultate, strigă de bucurie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“. Gal. 2,20. Isus devine astfel viața noastră, puterea noastră interioară de a fi ascultătorii Legii Sale. Astfel... învierea Lui garantează realitatea ei pentru ființele noastre acum, dacă ele o acceptă. Ea este garantată pentru că puterea care a înviat pe Hristos îi înviază și pe păcătoșii pocăiți din moartea spirituală... „După cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă“. Rom. 6,4.

Experiența celui pocăit înseamnă o totală și nouă dimensiune în acea trăire care înobilează deprinderile și îmbogățește fiecare aspect al experienței noastre.

Nu ne miră faptul că apostolul Pavel avea ca țintă: „...și să-L cunoșc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui“. Fil. 3,10.

Ce însemnează lucrul acesta? Descoperirea vieții, comoara de valoare inestimabilă!

Sau, poți face ce a făcut nababul, îngropînd comoara. Să rămii sărac, în suferință și boală, să te topești de dorul de a avea, dar s-o lași mai departe în grija altora ca s-o dezgrop. Să renunți la descoperirea ei pentru că nu vrei să renunți la dorințele tale, la pasiunile tale.

Isus ne invită însă și cu această ocazie: „... Celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată“. Apoc. 22,17. Comoara este sigură și descoperirea ei înseamnă viață sfințită azi, viața veșnică mâine. Aceasta înseamnă moartea a ceea ce este firesc

în noi și dezvoltarea unei stări după voia lui Dumnezeu.

„Eu am venit“ — spunea Isus — „Ca oile Mele să aibă viață și s-o aibă din belșug!“

Să pășim chiar azi împreună cu Isus la viața cea nouă, cu-

rată sfințită, plină de rodirile neprihănirii, închinată lui Dumnezeu și fericirii semenilor noștri. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Pastor
Alexe Constantin

Prindeți

vulpile cele mici

Este primăvară în Iudeea. După ce razele soarelui au făcut ca bobocii de floare să-și desfășoare culorile și miremele, zefirul adie plăcut, ducînd pînă departe sentimentul de paradiz.

Viile tocmai au înflorit și parfumul lor inundă toate locurile, aducînd promisiunea unor recolte bogate la maturizare, la coacere. De pe acum se fac prăgătirile pentru depozitarea recoltei.

Veghetorul care a sădit via, într-o cîmpie foarte mănoasă, care a înconjurat-o cu un zid protector, i-a săpat pămîntul, l-a curățat de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese, care sînt acum în floare, dă un strigăt de alarmă: „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici care strică viile, căci viile noastre sînt înflorite“. Cînt. Cînt. 2, 15.

O primejdie paște via cea frumoasă și anume ca din toată frumusețea ei să nu mai rămînă nimic. Ceva neînsemnat, mic, să se strecoare și să facă ravagii incalculabile. Și ori de cîte ori s-a întîmplat lucrul acesta, urmările au fost din cel mai nefaste.

Acest strigăt de alarmă are o profundă semnificație spirituală. Desigur Adam și Eva, este scris că după creierea lor, Dumnezeu i-a așezat într-o grădină și le-a dat sarcina s-o lucreze și s-o păzească. S-o păzească, de cine? S-o păzească, cum? Istoria biblică ne relatează că ei n-au vegheat așa cum se cuvenea și ca urmare, cineva s-a strecurat în grădină, a pătruns în locul care era oprit ființelor create și de acolo a distrus o grădină de proporții uriașe — grădina caracterului uman.

Despre via caracterului stau scrise cuvintele: „Fiii mamei mele m-au pus păzitoare la vie, dar via frumuseții mele n-am păzit-o“. Cînt. Cînt. 1, 6 u. p.

„Prindeți vulpile cele mici“, a sunat solia Veghetorului ceresc. Care pot fi acele „vulpi mici“, care pătrund în via caracterului nostru l-ar putea distruge? L-ar putea

strica? S-ar putea ca uneori să nu fie vorba despre lucruri mari, despre niște călcări flagrante de lege.

Recolta vieții este caracterul și acesta va determina soarta noastră atît pentru timpul de acum cît și pentru veșnicie.

Domnul Hristos, vorbind despre efectul distrugător al păcatului asupra caracterului, spunea că puțin aluat dospește toată plămădeala, vrînd să spună prin aceasta că un păcat cît de mic, o trăsătură negativă de caracter neluată în seamă, strică tot caracterul.

O altă declarație inspirată, subliniază că un singur gînd necurat nutrit în minte, un singur păcat cultivat cu plăcere, poate provoca pierrea veșnică a celui ce-l nutrește.

Poate ne măgulim cu gîndul că sîntem liberi de multe lucruri de care alții sînt vinovați. Dar chiar dacă am avea părți tari de caracter, o singură parte slabă în noi păstrează legătura între păcat și suflet. Inima este împărțită în slujirea ei, și zice: „Ceva pentru mine, ceva pentru tine“. Copilul lui Dumnezeu trebuie să descopere păcatul pe care l-a îngrijit cu drag și l-a lăsat în lăuntru lui, și să îngăduie lui Dumnezeu să-l taie din inima sa. El trebuie să învingă acel singur păcat, pentru că acesta nu este un lucru de mică însemnătate în fața lui Dumnezeu.

Uneori auzim declarații ca acestea: „Eu nu sînt de loc supărăcios, dar cîte odată sînt provocat și spun lucruri rele, cu toate că totdeauna îmi pare rău după ce m-am trecut cu firea“.

Alteori sîntem martorii unor afirmații care de fapt scuză defectele personale în aparență mici, comparate cu cele ale altora pe care le vîd foarte grave. Poate am făcut sau am auzit și noi asemenea afirmații: „Am această parte rea, sau aceea, dar urăsc cutare sau cutare păcate, dacă sînt date pe față de vreuna din persoanele din jurul meu“. Dumnezeu nu ne-a dat o listă de păcate grave, astfel ca să socotim pe unele cu urmări mai mici

și să zicem că ele nu vor face decât puțin rău, în timp ce altele sînt de o proporție mai mare și deci vor face mai mult rău.

Un lanț nu este mai tare decît cea mai slabă dintre zalele sale. Putem spune despre un asemenea lanț că este bun, luat în ansamblu, dar dacă o singură verigă este slabă, nu se poate pune încredere în lanț. Lucrarea de biruință trebuie să fie subiectul de studiu al fiecărui suflet care dorește să intre în împărăția lui Dumnezeu. Acel cuvînt grăbit care vă tremură pe buze, trebuie să fie lăsat nerostit. Acel cuget pe care nu-l socotiți bun, trebuie să fie îndepărtat, căci acesta vă slăbește influența și aduce un rezultat sigur făcîndu-vă de mică valoare înaintea altora.

Stăpînirea de sine este aceea care vă ajută să țineți eul sub disciplină și vă face în stare să rezistați răului, ca să potriviți fiecare cuvînt și faptă după marea măsură de dreptate a lui Dumnezeu. În această privință este adevărat cuvîntul care zice: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari, iar cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari”. Ceea ce aduce succesul vieții, este atenția conștientă dată lucrurilor care se socotesc mici. Mici fapte de milostenie, mici fapte de tăgăduire de sine, rostirea de cuvinte simple de ajutor, vegherea împotriva păcatelor mici — acesta este creștinismul veritabil.

Pe de altă parte, un cusur dacă este cultivat în loc să fie învins, face pe om nedesăvîrșit și îi închide în față poarta cetății sfinte.

Ceea ce numim noi cusururi, sînt de fapt vulpile cele mici care strică atmosfera cea plăcută și care fac ca viața să fie minjită iar acestea au de a face foarte de aproape cu formarea caracterului.

Un asemenea cusur, o vulpe mică, poate fi la cineva tendința spre trîndăvie, spre comoditate și neglijență în activitatea sa de fiecare zi, tot așa ca și în domeniul spiritual. Au loc săpături și pierderi care ar putea fi înlăturate, dacă s-ar da dovadă de muncă sirguincioasă și efort dezinteresat, dacă principiile iubirii care ne-au fost recomandate de Isus ar fi aduse în viața acelor care mărturisesc numele Său.

Biblia nu încurajează niciodată trîndăvia, acest mare blestem. Orice om cu adevărat pocăit trebuie să fie și un lucrător harnic. Sirguința la lucru în ocupația noastră este o tot atît de mare parte din religie ca și rugăciunea. Cel nepăsător pierde experiența neprețuită, cîștigată prin îndeplinirea credincioasă a datoriilor zilnice ale vieții. Acela care este nepăsător și care de bună voie se lasă să fie neștiutor, pune în calea sa o piedică veșnică. El leapădă cultura care izvorăște din muncă cinstită, nevrînd să dea o mîna de ajutor în folosul omenirii; el jefuiește pe Dumnezeu. Umblarea sa e cu toful deosebit de drumul

pe care i l-a însemnat Dumnezeu; pentru că disprețul față de munca folositoare, încurajează gusturile josnice și paralizază în chip vădit cele mai folosite puteri ale făpturii. Nici o muncă cinstită nu este înjositoare. Este o lenă vrednică de osîndit aceea care face ca ființele omenești să privească cu dispreț la datoriile simple de fiecare zi ale vieții.

Ce am putea spune despre lipsa de grijă în folosirea timpului, acest talant încredințat tuturor oamenilor în aceeași măsură? Caracterul unui om se formează într-o măsură mare prin folosirea timpului. Succesul în dobîndirea de cunoștințe și în cultivarea minții, depinde de dreapta folosire a timpului nostru. Cîteva momente aici, cîteva momente dincolo, pierdute în vorbiri nefolositoare, orele de dimineață risipite degeaba prin șederea în pat, timpul trecut fără folos în călătoriile cu tramvaiul sau cu trenul, minutele de așteptare pînă să fie masa gata, sau nesosirea la întîlnirea dată, a persoanelor nepunctuale — dacă ar avea cineva o carte la îndemînă și aceste părți din timp le-ar folosi pentru studiu, pentru citit, pentru meditație adîncă, cit de mult bine s-ar putea face atunci!

Să ne amintim că despre nici un talant dat de Creator nu ni se va cere o socoteală mai amănunțită decît despre timpul nostru, așa cum afirmă și dictonul latin privitor la timp, la clipe: „Pereunt et imputantur” — trec și se va cere socoteală. Judecătorul cel mai necruțător al caracterului, este timpul. Se spune că vechii greci obișnuiau ca atunci cînd sculptau în piatră statuile care au făcut faima civilizației grecești, să dea cu o ceară specială pentru a acoperi eventualele fisuri. După o vreme însă, ceara era deteriorată de agenții externi, vîntul și ploaia — iar fisurile pînă atunci ascunse, ieșeau la iveală. Timpul își exercita funcția de judecător al lucrării și el era necruțător.

Nu doresc să trec mai departe fără a aminti o mică vulpe care dăunează nepus de mult formării caracterului. Este vorbirea pripită și nerăbdătoare. Apostolul Iacob afirmă în epistola sa că „dacă nu greșește cineva în vorbire este un om desăvîrșit”. Iac. 3,2 p.d. Sîntem mînați de gîndul de a nu rămîne datorî nimănui cu nici măcar un cuvînt și atunci cînd sîntem într-o tensiune cu cineva sau am fost jigniți sau provocați, într-o singură clipă, printr-un cuvînt pripit, pătimaș sau neatent, putem pricinui un rău pe care o pocăință de o viață întregă nu-l mai poate îndrepta.

Vorbînd despre această primejdie, înțeleptul spune: „Începutul unei certe este ca slobozirea unor ape; de aceea, curmă cearta înainte de a se întei”, căci cine iubește cearta, iubește păcatul, iar „cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpîngerea unei săbii, dar „un cuvînt spus la vremea potrivită

este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint”. Prov. 17, 14.19 p.p.; 12,18; 25,11.

Suneți deci adevărul cu privire la lucrurile cele mai mici. Faceți în fiecare zi fapte iubitoare și roștiți cuvinte plăcute. Presărați zîmbete pe calea vieții.

Iată care sînt recomandările Cuvîntului inspirat cu privire la curățirea viei caracterului de alte „vulpi mici” și care produc pagube însemnate și uneori chiar catastrofale „orice amărăciune, orice minie, orice iuțime, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru”. Efes. 4,31.

Dumnezeu ne-a încredințat fiecare în parte cite un colțor din via Sa cea mare și ne cere să cultivăm cu multă atenție și să păzim ca lumina ochilor ceea ce El ne-a încredințat, acest colțor al nostru. Vulpile cele mici sînt ceea ce noi numim păcatele cele mici și sînt trecute cu vederea de un ochi neatent, dar pe măsură ce timpul trece, ele vor crește și vor face ca pagubele să fie imposibil de reparat. De aceea nu tratați cu neglijență micile neajunsuri și nedesăvîrșiri. Ele încep prin a vă zgîria și sfîșia prin a vă mușca mortal.

Iar atunci cînd Mîntuitorul nostru va veni să vadă recolta caracterului nostru, El va invita în împărăția Sa pe toți aceia care au lucrat cu credincioșie, care au vegheat cu multă atenție și au păzit caracterul lor cu toată strășnicia, adresîndu-le cuvintele cele mai plăcute pe care le-a auzit vreodată urechea noastră. „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moștenii împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii”. Mat. 25,34.

Hristos nu-i laudă pentru discursurile meșugugite pe care le-au ținut, pentru puterea intelectuală pe care au desfășurat-o, sau pentru darurile bogate pe care le-au împărțit. Ci ei sînt răsplătiți pentru săvîrșirea lucrurilor mici care de obicei sînt tratate cu indiferență sau chiar sînt trecute cu vederea.

Hristos dorește să înfățișeze înaintea lui Dumnezeu, această biserică slăvită, fără pată, fără zbircură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană”. Efes. 5,27. O pată sau o zbircură pe un caracter, face ca el să nu fie acceptat de cer și deci posesorul lui să fie exclus din familia cerească.

Să luăm aminte la chemarea pe care o adresează Veghetorul cereșc: „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile, căci viile noastre sînt înflorite”. Cînt. Cînt. 2,15, iar această săptămîna de rugăciune să fie prilejul cel mai ales de a face din această lucrare, un subiect de rugăciune și de efort spiritual, așa ca să putem fi prezentați de Marele nostru Preot, Isus Hristos, înaintea Tatălui, avînd prin harul Său, un caracter fără pată, fără zbircură, sfînt și fără prihană. Amin.

pastor

Dumitrescu Nelu

EL și EU

O adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mintuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintîi sînt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine, cel dintîi, toată îndelunga răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică”. I Tim. 1, 15, 16.

Oricît de cumplită ar fi lupta fiecăruia dintre noi împotriva „eu”-ului, totuși trebuie să recunoaștem că în experiența mintuirii există două cuvinte — două pronume — hotărîtoare: „El” și „eu”. În subiecțul de față să analizăm marea importanță a „eu”-ului în experiența creștinului.

Nimic nu ne poate ajuta mai mult în experiența mintuirii ca această legătură personală, nemijlocită cu Domnul. Poate avea cineva cunoștințe bogate despre Hristos, în ceea ce privește persoana și lucrarea Sa, cineva poate să dobîndească vaste cunoștințe despre toată teologia creștină în așa măsură, ca la un moment dat să aibă o orientare despre Hristos și ereștinism mai vastă și mai bogată decît chiar mulți teologi. Totuși, se va putea oare numi o astfel de persoană ca fiind un creștin? Nu, nicidecum, deoarece nu cunoștința ne va face pe noi creștini adevărați, ci experiența și legătura directă și nemijlocită cu Hristos. Temeinicia și adevărata pocăință încep atunci cînd fiecare din noi vom declara cu toată ardoarea sufletului nostru: „Hristos Isus a venit în lume ca să mintuiască pe cei păcătoși, dintre care cel dintîi sînt eu”.

Iată deci că în viața de credință pronumele cel mai important este „eu”-l. Putem citi volume întregi despre călătorii, în jurul lumii... Poate ne va folosi ca documentar, dar adevăratul conținut al cărților citite îl vom înțelege pe deplin numai atunci cînd și noi la rîndul nostru am cutreera acele locuri minunate și frumoase despre care am citit atît de mult. Putem citi mult despre fericire, dar niciodată nu vom înțelege ce este adevărata fericire atîta timp cît noi înșine nu vom simți această fericire măcar odată în viață. Femeia din Samaria — despre care citim pe paginile evangheliilor — a vorbit oamenilor din cetate despre Hristos, dar pînă la urmă aceștia au făcut următoarea mărturisire îmbucurătoare: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine, și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mintuitorul lumii”. Ioan 4, 42.

Din exemplele de mai sus putem vedea în ce constă adevăratul sens al unei vieți evlavioase. Pot avea cunoștințe teologice, pot fi consecvent în practica credinței mele și totuși, religiozitatea mea nu va fi adevărată atîta vreme cît nu se va baza pe o experiență personală cu Domnul Hristos. Ce imi va folosi dacâ voi ști tot ceea ce a făcut Dumnezeu cu alții pentru a fi ridicați și mintuiți, dacâ eu mă zbat și în continuare singur cu ispitele celui rău? Ce imi va folosi să știu cite suflete naufragiate au fost salvate de către Domnul, dacâ vasul credinței mele este gata să se scufunde? Atîta vreme cît Dumnezeu, Domnul Hristos și Duhul Sfînt nu vor fi o realitate pentru a fi ridicați și nu voi putea vorbi despre Aceste persoane ale Dumnezeirii la forma singulară și la persoana întîia spunînd: eu am simțit, eu am experimentat, eu știu, eu îi mulțumesc, eu îi am, atîta timp nu pot vorbi despre o credință vie și mintuitoare.

Cum se ajunge la o astfel de experiență? Nu prin tîrie și nici prin putere, nici măcar cu practicarea ceremonială a prescripțiilor credinței și nici chiar prin citirea din obișnuință a Cuvîntului lui Dumnezeu. La această experiență vom putea ajunge fiecare, numai printr-o întîlnire personală a noastră cu Dumnezeu, cînd, asemenea lui Moise, ne vom întîlni cu El în rugul aprins, iar El ne va vorbi direct și personal; sau asemenea lui Iacov, vom lupta cu El în noaptea deznădejdiei și vom striga: „Nu Te voi lăsa să pleci pînă nu mă vei binecuvînta”; sau asemenea lui Avraam ne vom întîlni cu El atunci cînd va pași în cortul modest al vieții noastre de credință; sau asemenea ucenicilor în drumul spre Emaus, îl vom invita să rămînă la noi, și vom pune plînea vieții în minile Lui ca El s-o frîngă și să ne-o dea, ca apoi să ni se deschidă și nouă ochii și să-L cunoaștem.

Fie într-un fel sau altul, noi avem nevoie să ne întîlnim personal cu El. Să stăm față în față, El și eu. Atunci vom vedea cît de departe sîntem noi de El, și totuși cît de aproape este El de noi.

Această experiență însă nu este ceva ușor în viața creștinului, deoarece datorită firii noastre, noi sîntem în vrăjmășie cu Dumnezeu. Această vrăjmășie se poate manifesta în diferite forme. La unul printr-o fire mincinoasă, la altul prin ură, invidie, sau îngîmfare. La altul prin lupta pentru înțietate, prin nepăsare, sau gînduri și sentimente nesfințite și necurate.

Toate acestea dovedesc că cel firesc este în vrăjmășie cu Dumnezeu. De aceea dacâ dorim să ajungem la o experiență vie și nemijlocită cu El, trebuie să declarăm război împotriva firii noastre decăzute. În această luptă să stăm de partea lui Dumnezeu, împotriva păcatului. Să nu căutăm a ne scuza, ci dimpotrivă să ne acuzăm fără milă. Atîta vreme cît la judecată vom ocupa scaunul apărătorului — fiind vorba de cauza noastră — El, Domnul, va fi nevoit să ocupe scaunul acuzării, și ru este deloc greu să știm dinainte finalul judecății.

Dar să încercăm ca în cauza noastră să ne așezăm pe scaunul acuzării, și să lăsăm ca El, Domnul să ocupe scaunul apărării, pentru că prin acest procedeu, apărarea noastră va fi în mîini sigure. Astfel vom simți puterea harului salvator și vom fi pregătiți pentru a trece prin înălțătoarea experiență a îndreptării prin credință.

Dar viața de credință nu se încheie cu această experiență. Dimpotrivă, abia atunci, ea va începe cu adevărat. După cum izvorul este numai începutul riului, tot astfel experiența personală făcută cu Domnul este începutul vieții de credință.

Apostolul Pavel vorbește clar despre importanța acestei experiențe cînd explică de ce a căpătat el îndurare. „Dar am căpătat îndurare pentru ca Isus Hristos să-Și arate în mine cel dintîi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică”.

Dumnezeu ar fi putut rămîne Atotputernic și fără să fi creat această lume; dar a fost plăcut înaintea Lui ca prin lucrarea creațiunii să-Și manifeste slava Sa. Dumnezeu ar fi rămas Același chiar și în întunerec; dar a vrut să fie lumină, și prin aceasta să-Și aprindă faclia slavei Sale în Univers. Dumnezeu ar fi rămas Domn și fără Biserică; dar a fost plăcut înaintea Sa ca tocmai prin poporul Său ales să-Și manifeste harul Său Mintuitor. Dumnezeu ar fi rămas Același și fără de mine, dar iată să l-a plăcut ca tocmai prin mine să-Și arate cel dintîi toată înde-



Secretul rugăciunii ascultate

lunga Lui răbdare. O, câtă recunoștință ar trebui să simțim pentru toate acestea față de Dumnezeu! Un credincios adevărat găsește un lucru minunat faptul că Dumnezeu mintuiește pe toți păcătoșii doritori de mîntuire, dar consideră cea mai mare minune faptul că Domnul a fost milos față de el însuși. El este atât de fericit, încît despre această experiență a sa, el, cu bucurie va da mărturie. O, câtă viață exprimă acel serviciu divin în care se propovăduiește această înălțătoare experiență creștină. Este important ca în predică să fie viață, dar este mult mai important ca viața să fie o predică vie. La aceasta face aluzie apostolul Pavel în ultima parte a versetului 16 cînd zice: „ca o pildă celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața veșnică”. Viața creștinului care a făcut experiență personală și vie cu Dumnezeu, este o predică vie. Creștinismul a avut de pierdut în toate timpurile datorită motivului că exemplul vieții a fost mai slab totdeauna decît Cuvîntul propovăduit. **Experiența personală făcută cu Domnul trebuie să ne facă creștini în adevăratul sens al cuvîntului, creștini integri.** Cu creștinismul nostru nu putem proceda ca și cu banii. O sută de lei pot primi fie bancnotă de 100, 50, 25, 10 etc., pentru că suma contează. Dar nu tot așa, este și cu pocăința. Nu ne putem mîngia cu gîndul că deși nu sîntem creștini integri, dar fiecare din noi este pe jumătate sau pe un sfert pocăit, pentru că mai mulți creștini pe jumătate sau pe un sfert nu vor face niciodată cît un creștin întreg, cu adevărat pocăit.

Facă bunul Dumnezeu ca și noi la rîndul nostru în această săptămînă de rugăciune să facem o experiență vie, personală și nemijlocită cu El și astfel să devenim creștini pe deplin, cu exemplul nostru înălțător și înviorător, viața noastră devenind astfel o predică vie despre harul mîntuitor a lui Hristos Isus.

Cea mai sărbătorească urare pentru poporul nostru, care, în această săptămînă de rugăciune își îndreaptă privirile către tronul harului lui Dumnezeu, este ca el să devină o solie de viață spre viață și un exemplu viu al sfințeniei. Nimeni să nu creadă că acest lucru este imposibil, pentru că ceea ce este imposibil pentru noi, este posibil lui Dumnezeu. Astfel Hristos în noi va fi exemplul înălțător și înviorător. Eu voi fi un exemplu al sfințeniei și al biruinței asupra răului, în măsura în care Hristos va trăi în mine. **El în mine și eu în El,** iată devisa creștinului care va exclama cu bucurie marea descoperire salvatoare: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvîntul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mîntuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintîi sînt eu.”

Pastor
Timiș B. Alexandru

Noi credem în rugăciune și în puterea ei. Credem că rugăciunea este un privilegiu deosebit al creștinului prin care se poate intra în legătură cu Cel Nemărginit, spre a primi putere pentru a trăi credința și a bea cu îndestulare din izvorul iubirii nemărginite. Prezența lui Dumnezeu cea atât de necesară, este factorul care lipsește multor credincioși și care se asigură tot prin rugăciune. „Intinericul celui rău învăluie pe cei care neglijează rugăciunea, iar șoaptele ispititoare ale vrăjmașului s-fletelor (Satana) îi amăgesc spre păcat. Și toate acestea se întîmplă pentru că ei nu se folosesc de înalțul privilegiu al rugăciunii.. Fără rugăciuni stăruitoare și neconținută veghere, noi sîntem expuși primejdiei de a ajunge nepăsători și neglijenți spiritual și a ne abate de la calea dreptății. Insuși Satan, caută mereu să ne pună piedici în calea spre tronul harului, ca să nu facem rugăciuni serioase și pline de credință, pentru ca să nu dobîndim puterea și harul de a ne împotrivi ispitelor”, spune inspirația Spiritului Profeției.

Știm noi cum să ne rugăm pentru ajutor, iertare, curaj, pace, tărie și biruință, în așa fel încît să primim aceste binecuvîntări? Desigur, este cu totul posibil să avem o astfel de experiență a rugăciunii, o experiență care să ne schimbe viața, s-o înalțe mai sus, începînd chiar din această Săptămînă de Rugăciune.

În primul rînd, pentru a primi tot ceea ce ne rugăm, ne trebuie credință; acesta este factorul absolut necesar răspunsului unei rugăciuni. „Toate lucrurile sînt cu putință celui ce crede” (Marcu 9, 23); „Du-te și făcă-ți-se după credința ta” (Mat. 8,13).

Adevărata credință însă, recunoaște că voința lui Dumnezeu este supremă, fapt subliniat de însuși Domnul Hristos atunci cînd se ruga: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine, totuși făcă-Se nu voia Mea ci a Ta”. Luca 22, 42.

Dumnezeu nu răspunde și nici nu poate răspunde unei cereri care nu este în acord cu voia Sa. Dacă totuși El ar proceda în felul acesta ar face-o împotriva Sa însuși.

Deci, indiferent de tăria credinței, cui va și mulțimea rugăciunilor sale, nimeni nu va fi ascultat, dacă cererile sale nu concordă cu voința lui Dumnezeu.

Orice rugăciune a credinței, care este conformă cu voința lui Dumnezeu, va primi în mod sigur răspuns, conform asigurării: „dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.. și știm că orice cerem, ne aparține” (1 Ioan 5, 14, 15); adică, sîntem siguri că tot ceea ce primim, este tot ceea ce noi am cerut cu credință, dacă cererea noastră este în conformitate cu voința Sa.

Întrebarea care se ridică este: „Cum pot fi eu sigur că rugăciunea mea este conformă cu voința lui Dumnezeu?”

Se subînțelege desigur, că mai înainte de toate, viața credinciosului trebuie să fie în armonie cu voința lui Dumnezeu în măsura în care acesta o cunoaște.

În această privință, Cuvîntul Scripturii zice: „Și orice vom cere, vom căpăta de la El, fîndcă păzăm poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui”. 1 Ioan 3, 22.

În Sf. Scriptură sînt sute de făgăduințe pe care Dumnezeu le-a făcut copiilor Săi. Aceste făgăduințe constituie o expresie a voinței lui Dumnezeu pentru ei. În ele, El ne spune tot ceea ce dorește să facem și precizează ceea ce este sigur că va îndeplini pentru noi atunci cînd corespundem condițiilor pentru împlinirea lor.

Puterea unei făgăduințe.

Să luăm un exemplu. Dumnezeu ne-a promis ajutorul prezenței Sale ca un antidot pentru temerile noastre, tăria Sa în locul slăbiciunii noastre, ajutorul Său în locul neputinței noastre, sprijinul Său în locul șovăielilor și al căderilor noastre.

Toate acestea ne sînt prezentate în făgăduința din Isaia 41, 10: „Nu te teme căci Eu sînt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sînt Dumnezeuul tău; Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor, Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare”.

Poți prezenta această făgăduință atunci cînd ești îngrijorat de ceea ce s-ar putea întîmpla, sau intrisat, privind unele urmări atunci cînd te simți prea slab să întîmpini viitorul conștient că îți lipsește tăria cu care poți face față situațiilor prin care treci.

(Continuare în pag. 22)



Am încheiat pînă acum analiza primelor cinci capitole ale epistolei către Evrei. Mai înainte de a merge mai departe, dorim să prezentăm câteva gânduri care să contureze mai bine marile adevăruri prezentate de apostolul Pavel pînă aici, în epistola sa către Evrei.

Capitolul al cincilea al epistolei către Evrei, se încheie cu o mustrare adresată credincioșilor bisericii, pentru că nu erau zeloși în studierea Scripturilor. Ei aveau suficientă experiență așa încît apostolul Pavel să le poată spune că, de acum, ei puteau fi învățători; dar în loc de a putea spune acest lucru, el le atrăgea atenția că deși ei trebuiau să fie învățători, aveau iarăși trebuință de cineva care să-i învețe cele dinții adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu (Evr. 5,12).

Avînd în vedere aceste cuvinte de mustrare adresate de apostolul Pavel evreilor, care fără îndoială sînt aplicabile și acum, așa cum au fost și atunci, este bine a reține următoarele sfaturi ale inspirației divine ce ne sînt adresate.

„Ignoranța nu va fi o scuză pentru nimeni, și nu va scuti pe nimeni de pedeapsa călcării Legii lui Dumnezeu, numai pentru faptul că, în ceea ce-l privește, Legea, principiile și pretențiile ei, sînt cu credincioșie prezentate. Nu este suficient să ai intenții bune; nu este suficient să faci ceea ce crede cineva că este drept, sau ceea ce pastorul îți spune

că este drept sau bine a face. În acest fel mintuirea credinciosului este în cumpănă. El trebuie să studieze Scripturile pentru sine. Oricît de puternice ar fi convingerile sale, oricît ar fi de increzător în faptul că pastorul știe, cunoaște adevărul, nu acestea formează baza convingerilor sale în ceea ce privește mintuirea. În problema mintuirii lui, el nu trebuie să meargă pe ghicite ci să cunoască cu exactitate adevărul. El ar trebui și trebuie să citească Scripturile; o rugăciune sinceră, o comuniune continuă, trebuie să se înalțe din inima sa spre Dumnezeu, ca El să-l conducă în tot adevărul mintuirii”.

„Toți cei credincioși trebuie să caute să înțeleagă pe deplin, însemnătatea Cuvîntului lui Dumnezeu. Numai o lectură superficială a cuvîntului inspirat, va fi de puțină importanță, căci orice cuvînt al Scripturilor cere o atenție și o mai profundă meditație. Este adevărat că nu toate pasajele Sfințelor Scripturi cer o asemenea atenție, pentru că sînt unele declarații a căror însemnătate este foarte evidentă. Dar cercetătorul Cuvîntului lui Dumnezeu ar trebui să caute a înțelege adevărurile cuprinse în paginile Scripturii comparînd un pasaj cu altul, pînă cînd înlănțuirea adevărului va fi descoperită viziunii lui. După cum filozofele de metal prețios sînt ascunse adine în pămînt, tot așa, bogățiile spirituale sînt cuprinse în paginile Cuvîntului lui

epistola

Dumnezeu, solicitînd eforturi min-tale și rugăciuni stăruitoare pentru a descoperi, a scoate la lumină adevărurile ascunse ale Cuvîntului Scripturilor. Toți cercetătorii Sfințelor Scripturi, care acordă valoarea cuvenită adevărurilor cerești, trebuie să coboare profund în mina adevărului, ca să poată obține aurul curățit prin foc, înțelepciunea care să-l conducă la mîntuire.

„Pentru cel credincios, Sfînta Scriptură cuprinde totalitatea principiilor de care acesta are nevoie pentru a-l face potrivit și de folos pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Iar aceste principii trebuie să fie înțelese de toți. Cea mai valoroasă învățătură a Sfințelor Scripturi nu se capătă printr-un studiu ocazional și discontinuu. Marele sistem al adevărului biblie nu este prezentat în paginile Scripturii, așa ca să poată fi deslușit de către cititorul grăbit sau nepăsător. Multe din comorile ei sînt așezate cu mult sub stratul de la suprafață, și ele nu pot fi obținute decît numai printr-o cercetare zeloasă, sirguincioasă și printr-un efort continuu.

„Domnul Hristos nu s-a sfiit să repete adevăruri vechi și familiare; căci El era autorul acestor adevăruri. El era slava templului. Adevărurile pierdute din vedere, greșit interpretate, rupte de locul și de poziția lor cea pură, El le-a separat, le-a repus în adevăratele lor rame, făcîndu-le să rămînă ca atare pentru totdeauna. Ce lucrare minunată este aceasta! Ea a fost de un astfel de caracter, încît nici un muritor nu putea s-o aducă la îndeplinire. Numai o mină divină putea lua adevărul și să-l pună în situația de a aduce slavă lui Dumnezeu. Lucrarea Domnului Hristos a fost aceea, de a reda lumii adevărul în toată frumusețea și prospețimea lui originală. El a dat mana cea proaspătă a cerului sufletelor înfometate.

„Oricine cercetează Scripturile în Spiritul Domnului Hristos va fi răsplătit. Cînd credinciosul primește să fie învățat asemenea unui copilăș, atunci cînd el se supune în totul Domnului, are certitudinea că el va găsi adevărul în Cuvîntul lui Dumnezeu. Prin ascultarea de Dumnezeu, credincioșii vor înțelege planurile lui Dumnezeu, comorile cerului vor fi deschise cercetării, iar tainele mintuirii, ale întrupării Domnului Hristos, jertfa Sa ispășitoare, etc., nu vor mai fi cunoștințe vagi așa cum sînt astăzi pentru mulți dintre noi. Ele vor fi nu numai bine înțelese ci și mult mai mult apreciate.

către evrei

„Este intenția și dorința lui Dumnezeu, ca cercetătorului sincer și sirguincios, să-i fie descoperite adevărurile cele minunate ale adevărului. În timp ce lucrurile ascunse aparțin Domnului Dumnezeu-ului nostru, cele ce sînt descoperite însă, sînt ale noastre. Ideea că unele părți ale Bibliei nu pot fi înțelese, a dus la neglijarea unora dintre cele mai importante adevăruri. Faptul acesta trebuie să fie subliniat, și chiar repetat adesea și anume, că „tainele“ cuprinse în paginile Sfințelor Scripturi nu sînt „taine“ pentru că Dumnezeu a găsit de bine să ascundă adevărul, ci datorită slăbiciunii și ignoranței care ne fac adesea incapabili a înțelege aceste adevăruri. Limitarea nu intră în intențiile lui Dumnezeu de a înțelege Cuvîntul Său, ci în capacitatea noastră de a-l pătrunde. Dumnezeu dorește ca toate aceste pasaje ale Scripturilor peste care se trece așa de des ca fiind imposibil de înțeles, să fie înțelese pe măsura capacității noastre. Căci „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe... să dea înțelepciune... pentru ca omul lui Dumnezeu să fie... cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3, 16. 17).

„Tema centrală a Bibliei, subiectul în jurul căruia gravitează toate celelalte teme ale Scripturilor, este lucrarea Planului de Mîntuire, restaurarea chipului și a caracterului lui Dumnezeu în noi prin credință și ascultare. De la prima licărire a unei speranțe pe care o găsim în sentința pronunțată în Eden (Gen. 3,15) și pînă la ultima făgăduință glorioasă din cartea Descoperirilor lui Ioan“... ei vor vedea fața Lui, și numele Lui va fi pe frunțile lor (Apoc. 22, 4); povara fiecărei cărți a Sfințelor Scripturi, a fiecărui pasaj biblic, este de a desfășura, a înfățișa cercetătorului această minunată temă a înălțării Lui prin puterea lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Isus Hristos, Domnul nostru.

„Toți cei ce cred, vor trebui să caute să înțeleagă marile adevăruri ale Planului de Mîntuire, pentru ca să poată fi oricînd gata a da un răspuns cu privire la motivul nădejzii lor. Trebuie să cunoaștem cauzele căderii lui Adam, pentru ca să nu mai repetăm aceeași greșeală și să pierdem astfel cerul, după cum el a pierdut Edenul. Trebuie să studiem viețile patriarhilor și ale profeților și istoria modulului în care Dumnezeu S-a ocupat cu ur-

masii lui Adam în trecut; căci toate acestea au fost scrise pentru „învățătura noastră“. Noi trebuie să studiem viața Răscumprătorului nostru, căci El este singurul Model desăvîrșit pentru cei credincioși. Ar trebui să contemplăm dragostea infinită a sacrificiului Fiului lui Dumnezeu, în comparație cu păcătoșenia noastră și să ne îndreptăm spre Desăvîrșitorul mîntuirii noastre, spre Isus.

„Planul de Mîntuire și lucrarea în favoarea mîntuirii noastre trebuie foarte bine studiate. Scenele în legătură cu Sanctuarul ceresc, trebuie să fie bine înțelese. Toți credincioșii au nevoie să devină mai cunoscători ai lucrării de ispășire, lucrare ce se săvîrșește în Sanctuarul ceresc. Cînd această mare lucrare este studiată și înțeleasă, atunci vom lucra în armonie cu Domnul Hristos... Prin studiu, meditație și rugăciune, credincioșii lui Dumnezeu... vor fi aduși în armonie cu Hristos și cu marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului de sus. Credința noastră va merge cu El în Sanctuar, iar închinătorii de pe pămînt își vor cerceta cu grijă viața lor comparîndu-și caracterul cu marele și sfințitorul standard al neprihănirii. Atunci, ei își vor vedea defectele, ei vor înțelege de asemenea că au nevoie de Duhul lui Dumnezeu, dacă vor să fie pregătiți pentru marea și solemnă lucrare a zilelor de încheiere a Planului de Mîntuire.

„Pe măsură ce ne ocupăm de viața Domnului Hristos și de caracterul lucrării Sale, raze de lumină vor străluci mai puternic ori de cîte ori vom căuta să cunoaștem adevărul. Intruparea Domnului Hristos, divinitatea Sa, lucrarea ispășirii Sale, viața Sa minunată din ceruri ca Mijlocitor și Apărător al nostru, lucrarea Duhului Sfînt — toate aceste teme vitale ale creștinismului, ne sînt descoperite de la Geneza și pînă la Apocalips.

„Acei care doresc să cunoască adevărul, nu au a se teme în a investiga Cuvîntul lui Dumnezeu. Dar la începutul cercetării Cuvîntului lui Dumnezeu, cercetătorii după adevăr trebuie să lase la o parte orice prejudecată; să țină în suspensie orice idee preconcepută și să-și deschidă urechea pentru a auzi vocea lui Dumnezeu, prin Cuvîntul Său. Opinii nutrite, obiceiuri practicate de multă vreme, trebuie să fie supuse Sfințelor Scripturi spre cercetare; și dacă Cuvîntul lui Dumnezeu se opune acestor ve-

deri, atunci, pentru mîntuirea noastră, nu vă împotriviți Scripturilor, așa cum fac mulți, spre paguba lor veșnică, căutînd a determina Sfînta Scriptură să dea mărturie în favoarea susținerilor lor greșite. Preocuparea noastră să fie: „Ce este adevărul?“ și nu „Ce am crezut pînă acum ca fiind adevăr?“ Nu interpretați Scripturile în lumina vechilor voastre idei și concepții, susținînd că unele păreri ale celor muritori, sînt... obligatorii... adevăr. Puneți-vă întrebarea: Ce spune Sfînta Scriptură? Lăsați ca Dumnezeu să vă vorbească deschizînd inima spre a primi Cuvîntul lui Dumnezeu.

Nu trebuie să cercetezi Biblia cu scopul de a găsi texte cu care să dovedești, să-ți susții teoriile tale; căci Cuvîntul lui Dumnezeu declară că aceasta însemnează lupta cu Scriptura spre pierderea veșnică a celui în cauză. Trebuie să renunți la orice prejudecată și să te apropii cu rugăciune de Cuvîntul lui Dumnezeu.

„Dacă cercetezi Scripturile pentru a-ți susține și demonstra propriile păreri, nu vei ajunge niciodată la cunoașterea adevărului. Studiază Sfintele Scripturi în scopul de a cunoaște ce spune Domnul Dumnezeu.

„Cum să studiem Scripturile? Orice egoism, orice iubire a originalității trebuie să fie puse de o parte. Opinii nutrite de mult, nu trebuie să fie considerate ca fiind infailibile. Cei ce în mod sincer doresc să cunoască adevărul nu se vor împotrivi a lăsa la o parte propriile lor idei, în favoarea adevărului. Acesta era spiritul printre credincioșii de la 1844.

„Adevărul cu privire la sanctuar și la judecata de cercetare, trebuie foarte bine înțeles de către credincioșii lui Dumnezeu. Toți au nevoie să cunoască poziția și lucrarea marelui lor Mare Preot. Altfel, va fi imposibil pentru ei ca să exercite credința care este esențială, sau să ocupe poziția pe care Dumnezeu dorește ca ei să o ocupe.

„Sanctuarul din ceruri constituie centrul lucrării Domnului Hristos în favoarea celui păcătos. Mijlocirea Domnului Hristos în favoarea păcătosului în Sanctuarul de sus, este tot așa de esențială pentru Planul de Mîntuire ca și moartea pe cruce a Domnului Hristos.

„O integritate strictă trebuie să fie nutrită de toți cercetătorii Sfințelor Scripturi. Fiecare trebuie să se îndrepte cu atenție spre Cuvîntul revelat al lui Dumnezeu. Har și lumină de sus vor fi date celor ce ascultă astfel pe Dumnezeu. Ei vor privi lucrurile cele minunate ale Legii Sale. Marile adevăruri ce au rămas necercetate din ziua Cincizecimii, trebuie să strălucească — din Cuvîntul lui Dumnezeu — în puritatea lor naturală, celor care în adevăr iubesc pe Dumnezeu.

EXEGET

JERTFA VIE

„Vă îndemn dar, fraților pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“.

Rom. 12,1

Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, cel mai neînsemnat dintre apostoli și dintre toți sfinții, cel dintii dintre păcătoși, așa cum se prezintă el în fiecare din epistole, a fost „pus de o parte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu pe care o făgăduise mai întâi prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi“.

Minunate sînt soliile și învățăturile date prin acest umil slujitor al Domnului, în cele 14 epistole ale sale așa cum a scris și apostolul Petru: „Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mîntuire, cum v-a spus și prea iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, cînd vorbește despre lucrurile acestea...“ 2 Petru 3,15.16.

De aceea, dorim ca în această săptămînă de rugăciune să lăsăm să ne vorbească Cuvîntul (Rom. 12,1) trimis prin acest bărbat ales de Dumnezeu și rînduit să aducă belșug de învățătură pentru Biserica în ce privește mîntuirea prin Domnul Hristos și viața pe care trebuie să o ducă fiecare credincios pentru a ajunge la starea de mîntuire, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, spre a putea trăi în prezența Lui atît aici pe acest pămînt, cît și în veșnicie.

După ce apostolul Pavel expune în Epistola către Romani, cap.1-11, în mod strălucit planul lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră, îndreptățirea prin credința în Domnul Hristos, scoțînd în evidență în capitolul 11 îndurarea cea mare a lui Dumnezeu, el trece apoi începînd cu cap.12 la partea practică a doctrinei îndreptățirii prin credință, arătînd în capitolele următoare

pină la încheierea epistolei, că îndreptățirea prin credință nu însemnează numai iertarea de păcat ci și înnoirea vieții. Ea cuprinde atît îndreptățirea cît și sfințirea, împăcarea cu Dumnezeu ca și schimbarea temeinică a vieții. Ținta lui Dumnezeu este restabilirea și refacerea completă a credinciosului, pentru a-l face în stare să trăiască în prezența Sa. Începînd cu versetul 1 din capitolul 12 și mai departe, sînt arătate toate datoriile creștinului față de Dumnezeu și relațiile lui cu Biserica, cu frățietatea, cu semenii și cu autoritățile așa cum ne indică chiar titlurile capitolului următor: predarea în slujba lui Dumnezeu, dragostea să se arate în toate, supunerea față de autorități, veghere și curăție, să nu jignim pe fratele nostru, ferirea de dezbinări, etc., îndatoriri care împlinite cu toată credincioșia, mărturisesc în mod practic despre viața cea nouă care a cuprins întreaga ființă a celui credincios.

În cele ce urmează ne vom mărgini să analizăm importanța pentru noi a soliei din versetul 1, care începe astfel: „Vă îndemn dar fraților pentru îndurarea lui Dumnezeu“.

Aici se referă la îndurarea lui Dumnezeu care cuprinde pe toți oamenii (Rom. 11,32-36), sau într-un sens mai larg la toate argumentele precedente ale epistolei. În original, expresia de aici însemnează milă, bunătate, afecțiune adîncă. Pavel se referă aici la o favoare deosebită care este dată aceluia care nu au făcut ceva ca să o merite, ci din contră, ar fi meritat o nespuse de mare pedeapsă. El vrea să arate că întregul plan de mîntuire, cu minunatele avantaje pentru cei credincioși: îndreptățirea, sfin-

țirea, înfierea, mărirea viitoare, izvorăște din inima iubitoare și plină de milă și îndurare a lui Dumnezeu. Aici apostolul, prin inspirație divină, apelează la sentimentele noastre de recunoștință și iubire ca factori puternici ai ființei noastre și ne conduce la puterea cea mare și înduioșătoare a Crucii, ca să ne facă să ne consacrăm de bună voie viața noastră, trupurile noastre ca o jertfă. Apostolul Pavel apelează în acest verset la creștini, ca ei să-și consacre trupurile lor lui Dumnezeu. Apoi în versetul 2 îi cheamă să-și consacre puterile intelectuale și facultățile spirituale. „De altfel, adevărata sfințire este predarea în întregime a trupului, a duhului și a sufletului (1 Tes. 5,23), dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale pînă cînd chipul lui Dumnezeu, după Care a fost creat la început omul, este perfect refăcut în el (Col. 3,10).“

„Într-o mare măsură, starea minții și a sufletului depinde de starea trupului. De aceea, este esențial ca puterile fizice să fie păstrate în cea mai bună stare de sănătate și vigoare. Orice obicei dăunător sau îngăduință egoistă care micșorează tăria fizică, ne va îngreuna foarte mult dezvoltarea mintală și spirituală. Satan, vrăjmașul sufletelor noastre este conștient de acest principiu și în consecință îndreaptă ispitele sale pentru a slăbi și a degrada natura noastră fizică“. Rezultatele lucrării sale erau așa de evidente pentru Pavel, că el căuta să debaraseze pe neamuri de practicile lor înjositoare (Rom. 1,24-26.27; Col. 3,5) și să întărească pe cei credincioși într-o viață de curăție și sfințenie (1 Cor. 5,9; 6,18; 11,21; 2 Cor. 12,21).

De ce ni se cere să aducem trupurile noastre jertfă? Pentru că nu putem vorbi de o înnoire lăuntrică, spirituală, dacă nu se constată aceasta prin manifestările exterioare. Sfințirea vieții de creștin trebuie să se extindă în mod deosebit asupra acelei părți a ființei noastre, care prin natura sa stă cu desăvârșire sub robia păcatului. Cuvîntul acesta „să aduceți trupurile voastre ca jertfă“ are un sens foarte adînc, el cuprinde toate manifestările, toate datorile și în general se referă la viața noastră zilnică în sensul ca toate aceste manifestări să fie îndeplinite în ascultare de Dumnezeu și după voia Sa. Trupul are nevoi, dorințe, poftă. El dorește hrană, îmbrăcăminte, liniște, refacere și repaus. Tot ce i se oferă să i se ofere în ascultare de îndrumările și de voia Creatorului și Mîntuitorului divin Care vrea ca trupul nostru să fie templul Său în care El să locuiască.

Creștinul, ne spune Cuvîntul inspirat, trebuie să aducă înclinațiile firii sale, sub stăpînirea puterilor înalte ale ființei sale și acestea, la rîndul lor, să fie supuse controlului divin.

Să observăm în continuare că nu este vorba pur și simplu doar de a aduce ca jertfă „trupurile noastre“, ci că, această jertfă trebuie să împlinească anumite condițiuni, să aibă anumite însușiri, așa cum ne spune versetul citat și anume: „jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu“.

„Jertfă vie“. Aceasta este în contrast cu jertfele din Vechiul Testament care constau din animale ce erau ucise. Jertfa creștinului este aceea a ființei sale. Închinătorul sau adoratorul creștin se predă pe sine cu toate energiile și puterile sale lui Dumnezeu. Acest îndemn îl dă apostolul Pavel și în Rom. 6,13: „ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii... și dați lui Dumnezeu mădularile voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“. Dacă jertfele din vechime erau aduse o singură dată, jertfa vie rămîne, și tot ce se realizează spre onoarea Maestrului și spre bi-

nele și fericirea semenilor, este o continuă jertfă.

Cineva a zis: „Aici este teritoriul pentru dovedirea eroismului creștin. Este mai ușor să mori pentru Hristos decît să trăiești pentru El“, argumentînd că frica morții, oricît de puternică, este de scurtă durată, pe cînd aducerea trupului ca jertfă vie este de durată unei vieți întregi. Și nu este ușor ca viața întregă să te împotrivesți păcatului sub toate formele lui; dar este posibil, Domnul Hristos ne-a demonstrat faptul acesta cînd S-a făcut părtaș „singelui și cărnii noastre“.

„Jertfă sfîntă“. Înțelesul cuvîntului este: deosebit, separat. În Vechiul Testament nu era îngăduit ca animalul adus ca jertfă să aibă vreun cusur. Fiecare jertfă era examinată cu atenție și dacă era descoperit vreun cusur, animalul era respins. Tot astfel, creștinii trebuie să prezinte trupurile lor, ca jertfă în cea mai bună condiție posibilă. Toate facultățile și puterile lor să fie păstrate sfinte și curate, căci altfel consacrarea și predarea lor pe altarul Domnului nu pot fi primite de El.

Referitor la cele amintite mai sus citim: „Aceasta nu este o cerință arbitrară. Planul lui Dumnezeu pentru credincioși este completa lor transformare, refacere. Faptul acesta include, în mod necesar, întărirea și curăția puterilor lor fizice, mintale și spirituale. De aceea creștinul, care prin credință se predă pe sine și se supune lui Dumnezeu, pentru mîntuirea sa, va asculta bucuros de această cerere privind sănătatea trupului său, socotind-o ca o chestiune de mare importanță. A face altfel însemnează a împiedica planul lui Dumnezeu pentru refacerea noastră“.

„Jertfă plăcută lui Dumnezeu“. Textul în original spune „bineplăcută“. (Vezi Filip.4,18). Deci nu numai a aduce o jertfă pe care s-o primească Dumnezeu, ci care să fie plăcută, chiar bine plăcută Lui. Dumnezeu Care ne-a iubit atît de mult, că a dat pe singurul Său Fiu pentru noi, are o deosebită plă-

cere să vadă cum creaturile Sale se întorc de la păcat la sfințenie, aceasta constituind o jertfă bine plăcută Lui. Prin aceasta ei fac ca Dumnezeu să-Și împlinească planul Său îndurător de a-î îndrepta și duce la desăvârșire. Apostolul Petru îndeamnă și el pe credincioși la aceeași acțiune prin cuvintele: „Și voi, ca niște pietre vii, sinteți zidiți, ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă și să aduceți jertfe duhovnicești plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“. (1 Petru 2,5).

Și, încheie apostolul Pavel versetul 1 cu cuvintele: „Aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Același termen folosit aici, îl găsim în Evrei 9,1 tradus prin „slujbă dumnezeiască“, la fel și în Romani 9,4.

Consacrarea și predarea de sine a creștinului pentru o viață de curăție și sfințenie este un act de închinare, slujire spirituală. Acest verset atribuie o adîncă însemnătate principiilor unei viețuiri sănătoase. Credinciosul îndeplinește un act de închinare spirituală oferind lui Dumnezeu un trup curat, sănătos și sfînt, împreună cu o minte și o inimă consacrată, fiindcă el, făcînd așa, supune tot ceea ce este al lui, voinței lui Dumnezeu și deschide astfel calea pentru completa restabilire a chipului divin. Este de asemenea un act de închinare religioasă a păstra puterile fizice în cea mai perfectă stare posibilă, căci prin aceasta proslăvește credinciosul pe Dumnezeu“. (1 Cor. 6, 20).

Cu privire la cele spuse de apostolul Pavel mai găsim următoarea reflecție: „Este un serviciu divin care este îndeplinit de omul dinlăuntru și de duhul care este luminat de rațiunea condusă de Dumnezeu și aceasta însemnează serviciu rațional. Căci deși trupul este jertfa, predarea are loc prin spirit și voință și în timp ce jertfa e trupească, totuși jertfirea în sine este o slujire spirituală, așa cum de altfel spune și apostolul Petru: 'Voi sinteți o preoție sfîntă'. În această ca-

litate întreaga viață a creștinului trebuie să fie o slujire a lui Dumnezeu. Deci să facem totul pentru slava lui Dumnezeu". (1 Cor. 10, 31).

Referitor la predarea noastră lui Dumnezeu ca El să ne conducă, Cuvîntul Inspirației Divine spune: „A fi stăpînit și cîrmuit în totul de Dumnezeu, nu înseamnă — cum face Satana pe mulți să creadă — că trebuie să te supui lui Dumnezeu orbește, dus silit pe căi neraționale. Cîrmuirea dumnezeiască cere participarea minții și a conștiinței noastre. 'Veniți acum să ne judecăm împreună' (Is. 1, 18), zice Creatorul. Dumnezeu nu forțează voința făpturilor Sale. El nu poate primi închinarea adusă de silă, fără voie bună, fără inteligență și fără pricepere. O supunere forțată va împiedica întreaga dezvoltare a inteligenței și a caracterului schimbînd pe credincios într-un automat. Dumnezeu nu a avut acest scop cu noi. El dorește din contră ca noi să atingem cea mai înaltă treaptă de dezvoltare și perfecțiune“.

Apelul pe care apostolul Pavel îl făcea, cînd a scris această epistolă către credincioșii din Roma, ne este adresat și nouă celor de astăzi. Acesta este un apel la o predare, consacrare, înnoire a vieții, renunțare la tot ceea ce ne-ar împiedica de a moșteni făgăduințele lui Dumnezeu, apel bine venit și pentru noi în această săptămîină de rugăciune. Apelul acesta ne va ajuta să ne cercetăm pe noi înșine cum zice Cuvîntul Scripturii și să vedem cum stăm. Cîteva citate ale Spiritului Profetic ne vor ajuta ca această cercetare să fie cît mai temeinică.

„Cînd gîndul cel rău este cîmbărit și nutrit în inimă, oricît de ascuns — zicea Isus — aceasta arată că păcatul stăpînește acolo... Clipa cînd cineva săvîrșește un păcat greu, din cauza vreunei ispite, nu dă naștere răului care iese la iveală, ci numai dezvoltă sau învederează ceea ce a fost ascuns și tănuț în inimă. Ce cugetă un om în inima sa, aceea

și este, pentru că din inimă 'ies izvoarele vieții!“.

„Cea mai puternică forțarează a viciului, ...nu este viața nelegiuită a păcătoșului învederat sau a celui decăzut și lepădat de lume, ci este viața aceea... în care este nutrit un păcat, este îngăduit un viciu“.

„Condițiile vieții veșnice, sub har, sînt tot cele ce erau și în Eden, perfecta neprihănire, armonie cu Dumnezeu, perfecta ascultare de poruncile Legii Sale. Măsura de caracter prezentată în Vechiul Testament este aceeași și în Noul Testament. Și nu este o măsură pe care să n-o putem ajunge. Dumnezeu nu Se folosește de măsuri constrîngătoare; mijlocul pe care El îl întrebunțează, pentru a izgoni păcatul din inimă, este iubirea“.

„Adevărata evlavie începe atunci cînd s-a pus capăt oricărui compromis cu păcatul“.

Întrebarea ce se pune pentru noi este: ai pus capăt oricărui compromis cu păcatul? Mai este cumva vreun singur păcat care ar face ca predarea ta să nu fie primită? Ai predat inima ta în întregime lui Dumnezeu? Lucrul acesta nu este ușor. Lupta cu păcatul din noi este cea mai grea dintre toate luptele. Predarea de sine, spre a supune și a lăsa totul la voia lui Dumnezeu, cere o luptă grea cu tine însuși. Dacă nu ai făcut lucrul acesta pînă acum, dacă mai ai unele rezerve, nu este oare momentul potrivit să o faci acum cînd întreaga Biserică este la rugăciune? Cuvîntul inspirat al Scripturii ne întrebă: „Pînă cînd vei păstra gînduri nelegiuite în inima ta? Și ne îndeamnă în același timp: „Curățește-ți inima de rău ca să fii mîntuit“. Și în altă parte ne invită: „Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine din toată inima...“.

Dumnezeu a dat ce a avut mai scump, mai de preț pentru noi, pe Domnul Hristos, și ne cere în schimb să-I aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută Lui. Să răspundem azi apelului divin, fără rezerve, să-I predăm inima ca

El s-o curățească și s-o înnoibileze, să sfințească viața și întreaga noastră ființă și să-L rugăm ca toate acțiunile vieții noastre, călăuzite de Duhul Său cel Sfînt, să fie spre binele și fericirea celor din jurul nostru, spre bunul mers al Bisericii și spre proslăvirea Tatălui nostru Ceresc. Și aceasta va fi din partea noastră o slujbă duhovnicească, o slujbă rațională.

Pastor,
M. T. Pârvan

Realități contemporane

(Urmare din pag. 1)

cații care demonstrează priceperea și capacitatea oamenilor noștri. „Gloria“, această adevărată insulă de oțel, care are o suprafață de 200 mp și cîntărește în totalitate aproape 10.000 t, înmagazinează în ea inteligența și eforturile sutelor și miilor de proiectanți și constructori. Instalațiile și echipamentele cu care este dotată, au constituit un veritabil examen al calității și competitivității care a fost trecut cu calificativul „foarte bine“.

— La Complexul expozițional din Piața Științei a fost deschis Tîrgul Internațional de bunuri de consum TIBCO 76, care, deși numai la a treia sa ediție și-a cîștigat un binemeritat prestigiu în rîndul manifestărilor economice internaționale de profil. Reunind expozanți din 23 de țări, actuala ediție a TIBCO contribuie la stimularea comerțului internațional, a colaborării și cooperării economice bi și multilaterale.

Premierele prezentate mai sus sînt doar cîteva spicuri; ele fiind nenumărate, ne ajută să vedem angajamentul omului nou, stilul său dinamic și eficient de muncă, în noua noastră societate. Ca oameni ai religiei, ne plecăm cu recunoștință asupra lor și mulțumim lui Dumnezeu pentru harul realizărilor rugîndu-L să binecuvînteze El toate străduințele omenești din corpul cărora sîntem și noi, susținîndu-le din toată puterea.

Redacția

FĂGĂDUINȚA

„Tată, vreau ca acolo unde sint Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu ; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“.

Ioan 17, 24

Domnul Hristos prin aceste cuvinte rostite în rugăciunea Sa Arhierască, Și-a exprimat dorința fierbinte către Tatăl, ca toți aceia care au primit chemarea mântuirii, să poată avea parte cu El în împărăția Sa. În această rugăciune El a concentrat toată iubirea Sa pentru toți aceia care doresc mântuirea.

Din rugăciunea Lui mai înțelegem că la întorcerea noastră către Dumnezeu — în ce privește răsplătirea — nu am primit totul. Noi atunci am devenit numai membri ai împărăției harului Său. El însă ne-a oferit toate mijloacele spirituale ale harului, ca să ne pregătim spre a deveni și membri ai împărăției slavei Sale.

Cuvîntul Scripturii ne spune : „Știm că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Il vom vedea așa cum este“. De aceea oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește după cum El este curat“ 1 Ioan 3,2,3.

Ce este această slavă pentru care ne pregătim s-o primim în veșnicie ? Ea nu este altceva decît frumusețea sfințeniei lui Dumnezeu. Altfel timp cît Adam și Eva au fost ascultători, ei au primit această slavă. Le-a fost permis ca s-o contemple. Dar în momentul cînd au păcătuit, adică s-au dezbrăcat de slava cu care erau îmbrăcați, au fost îndepărtați din fața lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a luat trup omenesc și a coborît printre noi, potrivit Planului de Mîntuire, ca să ne arate — prin mijloacele harului Său — începînd de la nașterea Sa și pînă la crucea de pe Golgota, cum să ne pregătim spre a deveni sfinți și să putem privi slava dumnezeirii. Tînta lui Isus era să proslăvească pe Tatăl, descoperind slava sfințeniei caracterului Său în fața oamenilor. Urmarea a fost că și Tatăl L-a proslăvit pe El. Această slujbă de proslăvire a lui Dumnezeu, o face și azi în cer, ca Mijlocitor la tronul Său.

În legătură cu lucrarea Sa, cineva spunea : „Domnul Hristos venind pe pămînt, a proslăvit pe Tatăl Său, pentru că urma să descopere acea frumusețe și slavă, de care omul a fost jefuit din cauza păcatului. El a fost creat după chipul lui Dumnezeu, căci îi împărtaşise o parte din slava Sa, pentru a fi proslăvit în el. Isus a venit pentru a readuce pe Adam la înalta sa chemare. El a dezbrăcat slava pe

care a avut-o la Tatăl, și S-a îmbrăcat cu slăbiciunea noastră, pentru ca să ne învețe, cum putem proslăvi pe Tatăl Ceresc aici“.

Slava lui Dumnezeu este desăvîrșită și nemărginită, muritorul ne mai avînd ce să-i adauge. În această slavă trebuie să se reflecte și fiii credinței. Onoarea lui Dumnezeu constă în sfințenia Sa. Deci cînd sfințenia aceasta este descoperită în noi, avem revelația slavei Sale. Domnul Hristos a trăit și a murit pentru ca slava Tatălui, slava sfințeniei și iubirii Sale mîntuitoare, să rupă vîlul des al păcatului și să pătrundă în inimile celor ce-L primesc.

În felul acesta, în trup omenesc fiind, Isus a fost pregătit să participe la slava lui Dumnezeu. El a căutat-o în smerenia Sa pe pămînt, și a regăsit-o pe tronul Universului. Astfel El a devenit Mîntuitorul nostru, conducînd pe mulți fii spre slava veșnică. El ne arată că pentru a ajunge la slava lui Dumnezeu în cer, trebuie să trăim aici numai pentru proslăvirea Sa... În această slavă vieții noastre, și anume, proslăvînd aici pe Dumnezeu, vom fi pregătiți spre a fi proslăviți pe vecie împreună cu El“.

Ca membri ai împărăției harului, avem datoria să-L slăvim cu toată ființa noastră, așa cum ne îndeamnă și apostolul Pavel : „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfînt care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu ? Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sînt ale Lui“.

„Dacă ne-am predat lui Dumnezeu pentru ca slava Lui să ne ia în stăpînire, iar Duhul Său să locuiască în noi, atunci vom oglindi slava Sa. Omul, ca un tot, este chipul lui Dumnezeu atît la corp cît și la spirit. Isus, după înălțarea Lui, S-a urcat în corp omenesc slăvit, pe tron. El a fost găsit ca fiind un bun ispravnic al slavei divine. Corpurile noastre vor trece, în virtutea puterii divine, prin cea mai uimitoare transformare. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile. Cînd trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris : „Moartea a fost înghițită de biruință“ 1 Cor. 15, 54.

În felul acesta cel mîntuit preșchimbă și nesupus putrezirii va purta din nou chipul desăvîrșit al lui Dumnezeu, se va împărtași de natura divină și va participa la guvernarea Universului. Într-adevăr, cei mîntuiți vor primi o poziție plină de slavă, pentru care să fie aduse, „mulțumiri lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Domnul nostru Isus Hristos“. 1 Cor. 15, 57.

În veșnicii, cei mîntuiți nu vor conțeni să exprime recunoștință pentru actul salvării lor, îndeplinit de Domnul Hristos pe crucea de pe Golgota. Acest mare sacrificiu L-a acoperit de slavă și glorie la tronul Tatălui, așa cum descrie și pana inspirată : „Noi nu vom putea pricepe cît a costat răscumpărarea noastră, pînă nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu, impre-

SLAVEI

ună cu Răscumpărătorul nostru. Cînd slava locuințelor eterne va străluci asupra noastră, va trebui să ne amintim că Isus a părăsit toate acestea pentru noi, și că nu numai S-a exilat din curțile cerești, dar pentru noi a riscat să fie înfrînt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci vom spune plini de uimire : „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda“.

El a reprimat această slavă chiar de la înălțarea Sa la cer, atunci cînd în mod triumfal a prezentat jertfa Sa Tatălui. Este interesantă și mișcătoare descrierea pe care o face pana inspirată acestui eveniment cereș : „Tot cerul aștepta să salute pe Mîntuitorul în curțile cerești. Pe cînd Se înălța, El era în frunte și mulțimea robilor liberați la învierea Lui, Il urma. Oastea cerească, cu strigăte și aclamații de laudă și cîntări cerești, lua parte la cortegiul acela plin de veselie. Cînd S-au apropiat de cetatea lui Dumnezeu, ingerii, care formau escorta, au strigat :

„Porți, ridicați-vă capetele
„Ridicați-vă porți veșnice,
„Ca să între Împăratul Slavei !
„Cine este acest Împărat al slavei ?“

„Ei spun cuvintele acestea nu pentru că nu știu cine este El, ci pentru că doresc să audă răspunsul plin de bucurie negrăită :

„Domnul cel tare și puternic,
„Domnul cel viteaz în lupte,
„Porți ridicați-vă capetele ;
„Ridicați-vă, porți veșnice,
„Ca să între Împăratul Slavei !
„Cine este acest Împărat al slavei ?“

Ingerii niciodată nu obosesc de a auzi cum numele Lui este înălțat. Ei dau răspunsul :

„Domnul Oștirilor : El este Împăratul slavei !“ Ps. 24, 7—10.

„Atunci porțile cetății lui Dumnezeu se deschid larg, iar mulțimea îngerească trece într-o revărsare răsunătoare de muzică închin-

tătoare. Iată tronul și în jurul lui curcubeul făgăduinței. Iată heruvimii și serafimii. Sînt adunați conducătorii oștilor îngerești, fiii lui Dumnezeu, reprezentanții lumilor necăzute. Sfatul ceresc înaintea căruia Lucifer acuzase pe Dumnezeu și pe Fiul Lui, reprezentanții acelor ținuturi lipsite de păcat, asupra cărora gîndise să-și întindă domina, toți sînt de față pentru a saluta pe Răscumpărător. Ei sînt plini de nerăbdare de a sărbători biruința Lui și de a-L proslăvi ca Împărat al lor. Merge înaintea Tatălui Său. Arată fruntea Sa rănită, coasta împunsă, picioarele vătămate; își înalță mîinile, care poartă urmele cuțielor. Arată semnele biruinței Sale; înfățișează înaintea lui Dumnezeu snopul de legănat, pe acei înviați cu El, ca reprezentanți ai acelei mari mulțimi care va învia la a doua venire. El Se apropie de Tatăl înaintea Căruia este bucurie pentru fiecare păcătos care se pocăiește; Care se bucură chiar pentru un singur mîntuit.

„Glasul lui Dumnezeu se aude rostind că dreptatea este împlinită. Satana este înfrînt. Cei ai lui Hristos de pe pămînt care muncesc și se luptă, sînt primiți în Prea Iubitul Lui. Înaintea Îngerilor din cer și a reprezentanților lumilor necăzute, ei sînt declarați îndreptățiți. Unde este El, acolo va fi și Biserica Lui. Bunătatea și credinșia s-au întîlnit, dreptatea și pacea se sîrută. Brațele Tatălui cuprind pe Fiul Său, și se dă porunca: „Toți îngerii să I se închine!”.

„Cîntările de biruință se amestecă cu sunetele harfelor îngerești, pînă cînd pare că însuși cerul se revarsă de bucurie și laudă. Iubirea a biruit. Cel pierdut a fost aflat. Cerul răsună de glasuri care proclamă cu tărie: „A Celui ce sade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cîntea, slava și stăpînirea în vecii vecilor”.

Poziția pe care o ocupă Isus, este tronul lui Dumnezeu. Această onoare vrea s-o dea și ucenicilor Săi. El a zis: „Unde sînt Eu acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cînsti. De aceea vă pregătesc împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie, ca să mincați și să beți la masa Mea, și să sedeți pe scaune de domnie, ca să judecați, pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. Luca 22, 29—30.

Pentru a ne bucura de această minunată făgăduință și răsplătire, trebuie să ne pregătim în toate privințele, cîștigînd biruință asupra tuturor defectelor de caracter, iar Biserica să ajungă: „slăvită, fără pată, fără zbrăcitură, sau altceva de felul acesta, cî sfîntă și fără prihană”. Efes. 5, 27.

Slava pe care o vor primi cei mîntuiți, va fi acea slavă cuprinzînd toate binecuvîntările ce decurg din ea, pe care Adam a pierdut-o prin neascultare. Ea va fi redată în întregime mîntuiților, prin Domnul nostru Isus Hristos. În

Cartea Apocalipsei în cap. 2 și 3, Dumnezeu prin Martorul Său Credincios, face minunate făgăduințe, promițînd aceste binecuvîntări ale slavei cerești, de care s-au bucurat primii părinți la început, și scrie celor Șapte Biserici:

„Celui ce va birui, îi voi da să mînce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu”.

Prima restricție făcută după căderea în păcat, a fost oprirea lui Adam și Eva de a continua să mînce din pomul vieții, ca astfel să fie împiedecat să trăiască veșnic în păcat. Acum dreptul acesta l-au recîștigat prin Domnul Hristos. Cei mîntuiți vor putea, nu numai să privească măreția și slava acestui pom, dar să și mînce din roadele lui. „Ferice de cei ce își spală hainele ca să aibă drept la pomul vieții”. Apoc. 22, 14.

„Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte”.

Vrăjmașul de care ne temem toți, este moartea. Acest vrăjmaș a fost biruit de Domnul Hristos la Golgota prin moartea și învierea Sa. Toți cei răsucupărați, care vor primi caracterul Său biruitor, împreună cu El vor avea nemurirea. Slava vieții nu va mai fi umbrită sau vătămată, deoarece autorul morții, Satana, va fi nimic și el.

„Celui ce va birui, îi voi da să mînce din mana ascunsă și-i voi da o piatră albă și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decît acel care îl primește”.

Mana sfîntă, care a fost dată și poporului Israel în pustie, reprezintă viața spirituală a Hristos. Aceasta este puterea care întărește pe cei mîntuiți. Piatra albă cu numele nou este caracterul cel sfînt, dobîndit prin experiența personală cu Dumnezeu. De aceea fiecare îl înțelege pe al său. Acest nume nou îl va primi fiecare credincios în urma biruinței asupra păcatului, așa cum Iacob a primit numele de Israel după ce a luptat cu Dumnezeu în rugăciune și a biruit.

„Celui ce va birui și celui ce va păzi pînă la sfîrșit lucrările Mele... îi voi da luceafărul de dimineață”.

Așa cum în nopțile senine de vară luceafărul de dimineață este singura stea strălucitoare care domină firmamentul, la fel, prin luceafăr este reprezentat Domnul Hristos, Care va lumina viața mîntuiților în veșnicie.

„Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui”.

Singura haină albă a îndreptăririi cu care vor fi îmbrăcați cei mîntuiți, spre a putea sta în fața sfînteniei slăvite a lui Dumnezeu, va fi atribuirea dreptății caracterului Domnului Hristos. Dacă în timpul împărăției harului, numele lor puteau fi șterse din carte vieții, cu radierea păcatului — provocat de Satana — acum toți mîntuiții în Împărăția slavei lui Dumnezeu

au asigurate numele lor în cartea vieții, înscrise pentru veșnicie. Ei vor fi recunoscuți ca urmași loiali și devotați ai Lui, pe care îi va prezenta înaintea tronului lui Dumnezeu și a întregi oștiri îngerești.

„Pe cel ce va birui, îl voi face un stîlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el...”.

Păcătosul din cauza păcatului a fost izgonit din fața lui Dumnezeu, iar acum cei mîntuiți vor rămîne în permanență și vor sluji cu bucurie în prezența Sa. Nimeni nu va mai alege să iasă afară și să părăsească locul ce l-a primit prin răsucupărare.

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”.

Prin această făgăduință, cei mîntuiți ajung la culmea răsplătirii. Nici Adam în Paradis n-a avut această poziție pe care o vor avea copiii lui Dumnezeu, răsucupărați prin singele Domnului Hristos. Acest loc a fost mult rîvnit de Lucifer, pe care, plin de mîndrie, a vrut să-l ocupe cu orice preț. De aceea, el este invidios și supărat pe toți acei urmași umili și credincioși ai lui Hristos, care vor participa la slava și puterea Lui.

Iată slava pe care a cîștigat-o Domnul Hristos prin singele Lui, pentru toți credincioșii din toate timpurile. Aici pe pămînt într-o slabă măsură o înțelegem, așa cum se exprimă și apostolul Pavel: „Lucrurile pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”. I Cor. 2, 9.

Întreg cerul este angajat în pregătirea slăvirii celor mîntuiți. „Iată Eu fac toate lucrurile noi”. Apoc. 21, 5. Prin înnoirea lucrurilor, înțelegem așa cum spune Scriptura: cer nou, pămînt nou, o viață nouă în care vor locui credincioșii.

Toate lucrurile pe care le-a pregătit pentru cei răsucupărați, care L-au iubit, vor fi împodobite cu slava lui Dumnezeu.

„Eu mă duc să vă pregătesc un loc și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi”. Ioan 14, 2, 3.

Plăcerea lui Dumnezeu va fi ca El să locuiască împreună cu poporul Său slăvit: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici lînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut”. Apoc. 21, 3, 4.

(Continuare în pag. 24)

FIUL LUI DUMNEZEU

A înviat Domnul cu adevărat

A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon" (Luca 24, 34). Această exclamație ce a izbucnit de pe buzele tremurânde de emoție ale ucenicilor, a fost vestea cea mai vast cuprinzătoare, îmbrățișând întreaga noastră mîntuire. Învierea Domnului Isus Hristos a fost cel mai profund eveniment, prin semnificația lui, din rapoartele Sfințelor Scripturi. Bossuet îl numește „Evenimentul central al istoriei mîntuirii“.

Nimic nu părea mai fără de speranță și mai dezolant, ca un mînunchi de oameni ce boceau și care au așezat trupul Domnului Isus în mormînt, în acea tragică după-amiază de vineri. Acum însă, erau completamente schimbați. Domnul Hristos era viu. El se arăta Mariei, apoi și altor femei și în cele din urmă și lui Simon Petru. Aceste revelații din ziua învierii, cum și toate celelalte ce urmau, nu erau decît un preludiv al lucrării celei noi. Ev. Luca spune: „După patima Lui, li S-a înfățișat viu, prin multe dovezi, arătîndu-li-Se deseroi timp de patruzeci de zile“. Faptele 1, 3. Pentru fiii credinței, istoria învierii n-a pierdut nimic din puterea ei în decursul celor aproape două mii de ani.

Aceasta a fost minunea minunilor, demonstrarea dumnezeirii Domnului Hristos. Să urmărim scena a ceea ce unică. Era încă întineric și Cel crucificat se găsea încă prizonier în mormîntul ce-I fusese împrumutat. Garda romană era de pază cînd deodată o lumină puternică cum nu mai văzuseră niciodată soldații, umplu spațiul din jurul mormîntului, căci îngerul Domnului veni să dea la o parte piatra de pe mormînt. Atunci se făcu un mare cutremur de pămînt. Raportul Scripturii ne spune despre înger că: „Înfățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămîntea lui albă ca zăpada. Străjerii ai tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“. Mat. 28, 3, 4. Cînd Domnul Hristos a strigat: „S-a sffrșit“ un cutremur de pămînt avu loc. Acum, cînd El își reluă suflarea vieții, cînd nimicînd puterea morții ieși triumfător „din morți cu moartea pe moarte călcînd“, un nou cutremur de pămînt avu loc. În mijlocul fulgerelor și al bubuștilui de tunet, Cel ce fu așezat în mormîntul cel rece, păși afară biruitor asupra morții. Ca Creator al tuturor lucrurilor, Domnul Hristos

ar fi putut porunci pietrii de deasupra să dispară de acolo, dacă aceasta ar fi fost în planul lui Dumnezeu. În loc de a proceda astfel, îngerul cel mai mare în grad în cerurile lui Dumnezeu, veni și rostogoli această piatră care, așa cum spune un scriitor, nu a fost rostogolită atît de mult pentru a lăsa pe Domnul Hristos să iasă afară, cît pentru a permite ucenicilor să păsească în el, căci ei aveau să fie martori a tot ceea ce avea să se întîmple.

Evangelistul Matei declară în mod clar că paznicii — adică garda romană — au fost ca niște morți. Unii dintre ei erau cei ce L-au văzut stînd înaintea lui Pilat și a lui Irod. Ei au văzut corpul Său sîngerînd, și capul Său strîns în spinii coroanei. Acești ostași, prin educație și experiență, erau neînfricați. Dar, în prezența îngerului și a Domnului Hristos cel înviat, ei au căzut la pămînt îngroziți. De îndată ce au fost în stare să-și adune forțele și curajul, ei s-au grăbit să fugă spre a transmite această extraordinară veste. Autoritățile iudaice care auziseră deja vestea aceasta, chemară pe acești ostași la ei. Probabil că aveau o înfățișare ciudată și foarte speriați cînd le povesteau cele ce se întîmplase. Cînd Domnul Hristos a murit, centurionul roman exclamă: „Cu adevărat Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu“. Acum acești ostași erau de asemenea convinși că Cel pe care ei L-au crucificat, nu era un om de rînd. Oare nu era chiar Mesia, Fiul lui Dumnezeu? Cu siguranță că această întrebare era pe buzele lor.

De îndată ce preoții și conducătorii își recăpătară stăpînirea de sine, ei s-au simțit obligați să aducă la tăcere pe soldați. Deci, ei le-au spus ca să spună: „În timp ce noi dormeam, ucenicii au venit noaptea și L-au furat“. O religie ce tolerează o asemenea minciună este cu siguranță falimentară din punct de vedere spiritual. Oare care ar fi fost efectul unei asemenea știri asupra lui Pilat? Dar asupra soției lui? Să știi că Cel pe care L-ai condamnat să fie bătut și crucificat, este acum viu! Întreg orașul era de acum plin de această veste și nimeni n-a fost în stare să oprească acest lucru. Unii își aduceau acum aminte de cuvintele Domnului Isus: „Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica“ (Ioan 2, 19). „Domnul Hristos“, spune serva Domnului „a ieșit afară din mormînt prin viața ce

era în El... În divinitatea Sa, Domnul Hristos posedă puterea de a rupe legăturile morții“. Ieșind din mormînt datorită vieții ce era în Sine... El demonstrează adevărul declarației Sale „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau... Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am puterea s-o dau, și am puterea s-o iau iarăși“. (Ioan 10, 17-18).

Cînd Domnul Hristos a înviat, El a fost „pîrga celor adormiți“. Învierea Sa din morți a avut loc în data de 17 Nisan, ziua cînd primele roade erau aduse Domnului. Ne putem imagina această ceremonie ce s-a adus atunci la îndeplinire, cu catapetasma Templului ruptă de o mină nevăzută și atîrînd încă în această stare. Darurile primelor roade nu constau numai dintr-un fir, ci dintr-un întreg snop; El, Domnul Hristos ieșind din mormînt, a luat cu sine o mulțime de „robi“ (Ef. 4, 8).

Cînd Fiul lui Dumnezeu a murit „perdeaua dinlăuntru Templului s-a rupt în două, de sus pînă jos, pămîntul s-a cutremurat, stîncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui, și au intrat în sfînta cetate, și s-au arătat multora“. Mat. 27, 51—53. Acești sfinți înviați erau trofee ale biruinței Sale asupra morții, și atunci cînd El S-a înălțat la tronul Tatălui ei L-au însoțit. Aceștia mai sînt apoi menționați în Sfînta Scriptură în cartea descoperirilor lui Ioan, Apocalipsul, capitolele 4 și 5. Aici ni se vorbește despre „douăzeci și patru de bătrîni“, care sînt împreună Cu Domnul Hristos în marea Sa lucrare din Sanctuarul ceresc. Apostolul Ioan spune: „Și (ei) cîntau o cîntare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, în singele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru“. Apoc. 5, 9—10.

Scrierile apostolului Pavel ne prezintă locul central pe care doctrina despre învierea Domnului, îl ocupă în Biserică. În adevăr, apostolul folosește învierea Domnului Hristos ca un frumos prototip al vieții celei noi a creștinului, atunci cînd acesta se întoarce de la faptele cele moarte ale păcatului, ca să slujească viului Dumnezeu, și totuși, El, apostolul Pavel niciodată n-a lăsat să se înțeleagă cum că

FIUL O MULUI



Învierea Domnului Hristos n-a fost o înviere reală, fizică. În marele capitol al învierii din 1 Corinteni, Pavel spune: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos“. 1 Cor. 15, 22. El subliniază faptul că învierea fizică a Domnului Hristos este certitudinea, garanția învierii celor mîntuiți la a doua venire a Domnului Hristos. Această învățătură este clar arătată în Noul Testament. Scriitorii Evangheliilor sînt foarte expliciti asupra faptului că ceea ce a fost pus în mormînt, a fost trupul Domnului Hristos. Și, de asemenea, trupul Său a fost cel care a ieșit la viață din mormînt. Trupul Său înviat și proslăvit, a fost trupul ce fusese închis în mormîntul cel rece al lui Iosif. Nu era o nălucă, o apariție fantomatică, căci El a putut fi văzut, a putut să fie atins, a putut să fie între ei, să vorbească cu ei și să umble cu ei. El purta semnul cuielor și al sușiței în coasta Sa. Doctorul Evanghelist Luca spune: „Au intrat în lăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus“. Luca 24, 3. Desigur, era numai normal ca ei să nu mai găsească corpul mort al Domnului Hristos. Nimeni nu l-a găsit. Pînă în ziua de astăzi mormîntul unde a fost așezat corpul Domnului Hristos este gol pentru că El, Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, a înviat.

Deci, învierea Sa este sau o realitate, sau o ficțiune. Pentru credincioși, respingerea acestui adevăr ar însemna pulverizarea temeliei credinței creștine. Căci învierea Fiului lui Dumnezeu a dat naștere Bisericii creștine. Apostolul Pavel spune: „Dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința noastră“. 1 Cor. 15, 14. Învațătura esențială a creștinului, de

fapt întreaga lui soteriologie este fundamentată pe credința în învierea Domnului. Fiecare dintre cele patru Evanghelii redă acest eveniment supranatural, eveniment cheie al Planului de Mîntuire. Iar în cartea Faptele Apostolilor se face de douăzeci și două de ori referire la învierea Domnului. A nega acest adevăr, ar însemna, așa cum am amintit mai sus, să lași nerezolvate o serie de probleme neexplicate și în imposibilitate de a fi explicate. Fără învierea Domnului n-am fi putut cunoaște ultimele evenimente din viața Sa aici pe pămînt, și nici de ce apostolii plini de o putere supraomenească au pornit să vestească păcătoșilor pe Hristos. Fără înviere, solia creștină nu ar fi altceva decît un sistem etic plutind așa — în aer fără temelii, un adevăr fără nici o dovadă a veracității lui.

S-a întrebat vreodată cineva, fie prieten, sau vrăjmaș, cu privire la faptul că mormîntul este gol? Cum de a ajuns gol? Soldații au fost mituiți ca să spună că ucenicii i-au furat trupul. Dar dacă acest lucru era adevărat, atunci conducătorii iudei ar fi cerut ca Pilat să aducă în fața judecății pe acești ostași, iar Pilat ar fi trebuit să-i judece pentru că au dormit în post. Învierea a fost anunțată lumii chiar în locul unde evenimentul a avut loc, și nimic, nici un om și nici un grup de oameni n-au fost în stare să infirme acest fapt.

Apostolii, fără nici o ezitare, au început să vestească evenimentul învierii și erau dispuși să înfrunte moartea, decît să retracteze cele ce spuneau. Dacă preoții cei mai de frunte și bătrînii n-ar fi fost convingși că mormîntul este gol, de ce ar mai fi mituit ei pe soldați ca să spună o minciună, și după toate probabilitățile de ce să mai fi dat

o altă mare sumă de bani, ca mită, lui Pilat ca acesta să nu pedepsească garda? Dar cea mai mare dovadă a învierii Domnului Isus a fost schimbarea uimitoare a ucenicilor. Acești oameni, după crucificare, neajutorați și speriați, erau literalmente îngroziiți de faptul că ar fi putut și ei să sufere aceeași moarte ca Învățătorul lor. Chiar atunci cînd ei s-au adunat împreună în camera de sus, ei... „au incuiat ușa de... frica iudeilor“. Dar șapte săptămîni mai tîrziu îi vedem pe aceiași oameni — plini de nădejde și încredere stînd înaintea preoților celor mai de seamă și a norodului, arătîndu-le cu putere acestora că au răstignit pe Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și că era imposibil ca mormîntul să-l țină prizonier între zidurile lui. Și dintre toți ucenicii, Petru a fost acela care, deși cu ocazia prinderii, judecării și răstignirii Domnului se lepădase de Isus, el, Petru, era acum purtătorul de cuvînt al ucenicilor. Datorită cărui fapt vedem această schimbare? **Învierii!**

Fiecare predică redată în Cartea Faptele Apostolilor, prezintă actul învierii ca fiind punctul central al soliei predicate. Dar mai înainte ca Faptele Apostolilor sau Evangheliile să fie scrise, apostolul Pavel a scris marele său tratat cu privire la înviere (1 Cor. 15), în care el înfățișează unele din prezențele (aparițiile) de după înviere ale Domnului Hristos. Lucrul cel mai important este acela că apostolul Pavel așează propriul său nume printre martorii învierii Domnului: „După ei toți, ca unei stîrpiri, mi s-a arătat și mie“. 1 Cor. 15,8. Și iarăși: „N-am văzut eu pe Isus Domnul nostru?“ 1 Cor. 1, 1. Întîlnirea dintre Domnul Hristos și Pavel a avut probabil loc cam după patru ani de la crucificare. Aceasta demonstrează că Domnul Isus era viu, biruitor asupra morții, schimbînd pe Saul în Pavel, pe cel ce ura pe urmașii Domnului Hristos, care „sufla... amenințarea... împotriva ucenicilor Domnului“ hotărît să nimicească cu desăvîrșire Biserica apostolică, în cel mai influent apologet pe care l-a avut cîndva Biserica. Saul persecutorul, a devenit Pavel apostolul Domnului. Învierea Domnului Hristos a fost aceea care a determinat această spectaculoasă schimbare.

Noul Testament ne prezintă zece ocazii în care Domnul Hristos S-a arătat în timpul celor patruzeci de zile între învierea Sa și înălțarea Sa la cer. După toate acestea, mai tîrziu, s-a arătat lui Pavel pe drumul Damascului. Să reținem următoarele: El S-a arătat (1) Mariei Magdalena la mormînt (Ioan 20, 11—18); (2) unor femei ce se întorceau de la mormînt (Mat. 28, 1—10); (3) celor doi ucenici pe drumul spre Emaus (Luca 24,13-35), (Marcu 16, 12-13); (4) apostolului Petru în ziua învierii spre seară (Luca 24, 34; 1 Cor. 15, 5); (5) celor zece apostoli adunați

taolaltă în seara învierii, cind Toma era absent (Marcu 16, 14—18; Luca 24, 36—40; Ioan 20, 19—23; 1 Cor. 15, 5); (6) celor unsprezece apostoli; Toma fiind de data aceasta prezent (Ioan 20, 26—27); (7) S-a arătat mai multor ucenici pe marea Galileii (Ioan 21, 1—23); (8) la mai mult de cincisute de credincioși deodată, în Galilea (Mat. 28, 16—20; 1 Cor. 15, 6); (9) lui Iacob, în împrejurări ce nu ne sînt relatate (1 Cor. 15, 7); (10) S-a arătat ucenicilor înainte de înălțarea Sa (Marcu 16, 19); Luca 24, 50—52; Fapte 1, 3—8; (11) Domnul S-a arătat de asemenea lui Saul din Tars.

Poate că au mai fost și alte împrejurări în care să se fi arătat Domnul și care n-au fost cuprinse în raportul Noului Testament, dar cele ce ne sînt raportate, diferă în ceea ce privește persoanele și împrejurările cînd s-a întîmplat acest lucru. Și trebuie să recunoaștem faptul că raportul Biblic este foarte direct descris, fără redări care să urmărească senzaționalul. Și acest fapt contează foarte mult în aprecierea veracității mărturiei ce o prezintă. De exemplu, pe drumul spre Emaus, El S-a înfățișat ca un simplu drumeț, în timp ce pe țarmul mării Galileii El S-a prezentat ca un prieten grijuliu, care pregătea ceva de ale mîncării pentru pescarii obosiți.

El S-a arătat lui Saul din Tars pe drumul Damascului într-o descoperire a slavei divine ce a lăsat pe Saul orb, și mut de uimire. Cu prilejul ultimei Sale descoperiri, cînd S-a arătat celor unsprezece pe muntele Măslinilor, chiar înaintea înălțării Sale, El le-a acceptat închinarea. Apoi ridicînd mîna spre binecuvîntare, El a fost luat de la ei, înălțîndu-Se încet, încet la Tatăl, pînă cînd „un nor L-a ascuns din ochii lor”.

Chiar de la început, Biserica creștină a fost confruntată cu o puternică opoziție privind învierea Domnului. Pe parcursul veacurilor, mulți s-au îndreptat spre rapoartele Noului Testament, investigînd așa numitele probleme contradictorii. S-au făcut referiri la faptul că Domnul Hristos n-a fost decît leșinat sau a suferit de un atac de inimă, iar în atmosfera din mormînt El și-a revenit. Dar cei care avansează această ipoteză, n-au ținut seama de faptul că o suljiță a fost înfiptă în coasta Sa pentru a se convinge de moartea Divinului Crucificat. Nu se dă apoi nici o explicație a modului în care Domnul a reușit să se desfacă de fișiiile de pînză în care era înfășurat și de asemenea, cum a putut rostogoli piatra masivă ce acoperea mormîntul și să-l deschidă dinlăuntru, în afară de faptul că toate acestea au fost aduse la îndeplinire de către o putere supranaturală. Cu atît mai puțin se pot da explicații plauzibile cu privire la faptul că atunci cînd Domnul Hristos a fost văzut ieșind biruitor din mormînt, fața Sa strălucea de slava cerului și nu se înfățișa cu

un corp slujit de suferința și moarte.

S-au mai găsit unii care să încerce a demonstra că în adevăr ucenicii L-au furat corpul, L-au îngropat în altă parte și... pe această mistificare, aceiași ucenici au povăduit cu putere pe Isus și au pecetluit cu viața lor, mărturisirea credinței lor. Oare puteau ei să-și dea viața pentru o minciună? Mintea, logica refuză a admite acest lucru.

Una însă dintre cele mai stranii și curioase explicații despre care am citit, este explicația unui anume Kirsopp Lake. El emite ipoteza că în ziua învierii, femeile au făcut o nefericită greșală și anume, ele au vizitat un alt mormînt, nu acela al lui Iosif unde fusese așezat Mintuitorul și că atunci cînd au ajuns acolo, un tînăr le-ar fi îndrumat spre mormîntul cel adevărat, spunîndu-le: „Căutați pe Isus din Nazaret, Care a fost răstignit... iată locul unde îl puseseră”. Lake susține că precizarea „a înviat” a fost adăugată mai tîrziu. Desigur că pot fi și alte explicații și susțineri fanteziste; nu acesta este scopul și subiectul nostru. Este adevărat că există deosebiri în rapoartele prezentate și care pot foarte bine să demonstreze sinceritatea autorilor Evangheliilor. De fapt, relatarea de către două sau mai multe persoane a aceluiași eveniment, niciodată nu este identică. Dacă rapoartele Evangheliilor ar fi fost exacte, cele patru Evanghelii ar fi fost — din acest punct de vedere — identice, desigur că ar fi fost o dovadă a unui fals sau copiere. Cineva spunea că dacă vrei să verifici două semnături, să le suprapui și să le privești la lumină. Dacă ele se suprapun perfect, una din ele este plastografiată. Același lucru se poate spune și despre rapoartele Evangheliilor. Dacă n-ar fi fost nici o deosebire, nici un detaliu de amănunt între ele, cu certitudine că ar fi demonstrat contrariul. De fapt nimeni nu este deranjat atunci cînd relatarea unor evenimente importante, prezentate de istorici diferiți, aduce fiecare unele date noi și cu detalii diferite. Mai mult chiar, acestea se completează reciproc și redau tabloul complet, real. Astfel noi avem două rapoarte asupra aceluiași eveniment, dar ele — rapoartele — diferă în multe privințe. Acești scriitori ai Evangheliilor au redat cele ce Cel Prea Înalt a făcut; cum El a luat trup omenesc făcîndu-Se asemenea nouă și devenind astfel și Fiul al omului, cum El a murit, a fost îngropat și cum S-a sculat din morți. El își demonstrează astfel puterea Sa asupra mormîntului, asupra păcatului, a morții, asupra timpului, a materiei, chiar asupra lui Satan și a cohortelor lui. Evenimentul supranatural al învierii Lui n-a fost decît punctul culminant al unui lung sir de evenimente, ce își au începutul în ieslea din Betleem, continuînd apoi prin trăirea unei vieți fără de păcat, în copilărie, tinerețe și ma-

turitate, pentru ca în final să se supună celor ce aveau să-L dea morții, lăsîndu-Se bătut în cuie pe cruce și după ce-și dă suflarea de viață, să fie pus și sigilat în mormîntul cel rece al lui Iosif. Dar în zorii celei de a treia zi, El prăbușește zidurile mormîntului, rupe lanțurile robiei și se întoarce la Tatăl, fiind așezat, ca Biruitor, la dreapta mării în ceruri.

Cînd apostolii vesteau Evanghelia, ei făceau acest lucru cu certitudine adevăratului. Apostolul Ioan declară că „Cuvîntul Vieții” este Cineva pe care ei L-au văzut cu ochii lor, L-au auzit și L-au pipăit cu mîinile lor (1 Ioan 1,1). Mai departe el vorbește despre viața veșnică care era în Tatăl și care S-a manifestat, S-a arătat și „noi am văzut-o”. Apostolii îl cunoșteau ca fiind învierea și viața. El era Cuvîntul cel viu, Eternul Logos, Unul Care a fost cîndva mort, dar Care acum este viu în vecii vecilor.

Unul dintre episoadele cele mai mișcătoare din Noul Testament este istorisirea lui Cleopa și a tovarășului său, istorisirea pe care Luca o prezintă așa de frumos. Ei veneau de la Ierusalim și se reîntorceau acasă în Emaus. Inimile lor erau apăsate. Ei păseau acum în umbra crucii. La urechile lor ajunseseră de acum știri contradictorii cu privire la învierea Domnului și considerau că viața le este în primejdie. Nu merseră prea mult cînd, în acea după amiază de duminică, li se alătură un străin. Acestui străin, în mîhnirea lor, ei i-au povestit întreaga istorie a prinderii, judecării și condamnării lui Isus, pe care ei îl considerau, ca fiind Cel ce venise să izbăvească pe Israel. Apoi, măsurînd drumul întoarcerii spre Emaus cu pasul lor, străinul le deschise mintea și inimile spre a înțelege mai bine Scripturile. Ajungînd la destinație, Emaus, ei L-au invitat să ia cîna împreună. Hrana a fost repede pregătită și Oaspetele a fost invitat să-și ocupe locul în capul mesei. El întinse mîinile ca să binecuvînteze hrana, în același fel cum Învățătorul lor obișnuia s-o facă. Privind mai atenți la El, ei L-au recunoscut. Erau tocmai gata a se arunca la picioarele Lui în adorare, cînd El se făcu nevăzut. După ce s-au desmăcîcit, le mai rămînea un singur lucru de făcut și anume, să se grăbească a merge înapoi la Ierusalim, spre a împărtași cu ucenicii această veste. Au uitat că sînt flămînzi și în ciuda drumului anevoios, ei au făcut acei aproximativ cincisprezece kilometri sub puternica și reconfortanta convingere că au văzut pe Domnul Cel înviat.

Ajungînd la locul unde erau adunați ucenicii, au fost uimiți să-i audă pe toți declarînd „Domnul a înviat”. Acești ucenici, a căror dragoste față de Învățătorul lor era așa de profundă, în fața ultimelor evenimente, bucuria dispăruse din mijlocul lor. Dar acum, bucuria era emoționantă. Cel pe Care L-au văzut

crucificat, pe Care cu mina lor L-au așezat în mormint, era Același Domn Care a condus pe părinții lor prin Marea Roșie și prin pustie. El este Cel despre Care scrisese Isaia: „Căci Domnul Dumnezeu este tăria mea și pricina laudelor mele, și El m-a mîntuit”. Is. 12,2. Iehova Cel veșnic, existent prin Sine, Cel necreat, deopotrivă cu Tatăl și izvor al susținerii a tot ce există... Iehova este numele dat Domnului Hristos“.

În timp ce ei își relatau reciproc faptele minunate pe care le trăiau, Domnul Hristos în persoană apăru în mijlocul lor și zise: „Pace vouă”. Pentru că ei erau plini de frică și de spaimă le adăugă: „Pentru ce sînteți tulburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? Uitați-vă la mîinile și picioarele Mele, Eu sînt; pipăiți-Mă și vedeți; un duh nu are nici carne nici oase, cum vedeți că am Eu” (Luca 23, 37-39). Ei nu se mai puteau stăpîni de bucurie. El a luat loc și S-a înfruptat din hrana ce o aveau și anume, ca aperitiv pește, iar ca desert un fagure cu miere. El vru să demonstreze că nu este un spirit fără corp, așa cum unii înclină a crede. El era Cel pe care ei îl îngropaseră. Învierea Lui, demonstră divinitatea Sa.

Prin jertfa Sa pe crucea Golgotei, Domnul Hristos împacă pe păcătos cu Dumnezeu. Dar învierea Sa din morți, făcea reală această împăcare în inima credincioșilor. Apostolul Pavel spune: „Bindecuvîntat fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie”. 1 Petru 1,3. Apostolul Pavel declară că Domnul Hristos era „născut din sămînța lui David, în ce privește trupul iar în ce privește duhul sfințeniei dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu prin învierea morților; adică pe Isus Hristos, Domnul nostru”. Rom. 1,3-4. Expresiile: **născut și dovedit a fi**, sînt extrem de importante pentru noi, Descendența Sa din David este dovada de netăgăduit a faptului că Domnul Hristos era în adevăr Om, Fiul omului, dar învierea Lui din morți, este dovada că El era în același timp Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu.

În prezent întreaga Soteriologie — adică, învățătura esențială a creștinismului — este bazată pe credința de necontestat a învierii în trup a Domnului, și apostolul Pavel spune: „Dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința noastră” (1 Cor. 15,13). Chiar ceva și mai mult, și anume: „Dacă n-a înviat Hristos... voi sînteți încă în păcatele voastre” (vers. 17).

Apostolul prezintă apoi întreaga listă a rezultatelor întunecate, dacă n-ar fi existat momentul învierii Domnului. Apoi, așezînd un picior

pe mormint și celălalt pe demonul morții, el își ridică glasul ca să sune din trîmbița lui Dumnezeu robind adevărurile cele minunate ale Lui. „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pîrga celor adormiți” (1 Cor. 15,20).

Învierea Domnului Hristos este neîndoieinic piatra de temelie a creștinismului.

Chiar la începutul lucrării Sale de slujire, Domnul Hristos vorbea despre învierea Sa. De fapt, imediat după prima ocazie a curățirii Templului, El spuse celor din jur: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica iarăși” (Ioan 2,19). Scriind mai tîrziu despre acest eveniment și anume, după aproximativ șaptezeci de ani, el explică aceasta și anume: „El le vorbea despre Templul trupului Său”. Cu o altă ocazie, în timpul lucrării Sale în Galileia, după ce a vindecat pe cel demonizat, El spuse: „Căci după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pîntecele chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pămîntului (Mat. 12,40). Mai tîrziu, în Cezareea lui Filip „Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie... să învieze a treia zi” (Mat. 16,21). În nenumărate alte ocazii, El face referire la învierea Sa și în mod deosebit El face aceasta în săptămîna patimilor Sale. Dar ucenicii Săi, nu puteau armoniza — la data aceea — declarațiile Domnului Hristos, cu ideea lor despre rolul lui Mesia, așa că, pentru ei, solia Domnului a fost neluată în seamă.

Dar mai tîrziu, activitatea lor ca predicatori, ca vestitori ai Evangheliei, se concentra în evenimentul învierii, nu numai ca o minunată lecție spirituală, ci și așa cum era de fapt, o înviere personală, în trup, a Domnului Hristos, de la moarte, la viață.

Învierea a transformat crucea dintr-un obiect de dispreț, într-un triumf.

Da, Domnul Hristos este viu. El a ieșit Biruitor din mormint. A biruit moartea și pe Satan și deci El poate da viață veșnică, căci El mijlocește pururea pentru cei ce prin credință vin la El.

Mormintul Domnului Isus este gol. Mormintul Său deschis transformă pentru cel credincios, necazul și povara păcatului, în bucuria biruinței asupra păcatului. De fapt, nădejdea mîntuirii noastre nu se reazimă pe Hristos ca existență istorică, Care a pășit pe drumurile prăfuite ale Galileii, un propovăduitor sîrac, ci pe Hristos Cel veșnic, înviat și proslăvit și Care va aduce la viață veșnică pe cei morți în Hristos, după cum citim: „Căci atît de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3,16.

D. Popa

Secretul rugăciunii ascultate

(Urmare din pag. 11)

Citind această făgăduință din Isaia 41, 10, înalță Domnului următoarea rugăciune: „Doamne, vin în fața Ta, într-un moment de grea încercare. Sînt tulburat de multe temeri și de aceea am nevoie de ajutorul prezenței Tale. Imi trebuie puterea și ajutorul Tău. Tu Insuși mi-ai spus să nu mă tem și nici să nu mă îngrijorez. Și Tu mi-ai făgăduit că mă întărești, mă ajuți și mă susții.

Doamne, Te rog să-Ți îndeplinești această făgăduință față de mine, chiar acum. Acordă-mi prezența Ta ca un balsam în locul temerilor mele, după făgăduința Ta. Reversă chiar acum asupra mea această tărie, acest ajutor și sprijin, așa precum ai făgăduit.

Doamne, pe Tine Te implor și Cuvîntul Tău în aceste făgăduințe, căci Tu ești Dumnezeu Cel adevărat. Făgăduințele Tale niciodată nu cad, iar cuvintele Tale sînt întotdeauna adevărate. Știu că ceea ce ai promis, întotdeauna împlinești.

Îndeplinește pentru mine acum tot ceea ce ai spus în aceste făgăduințe. Îți mulțumesc pentru că imi dai chiar acum sprijinul prezenței Tale, putere și ajutor, după făgăduința Ta.“

Va veni oare răspunsul la rugăciunea aceasta? S-a răspuns de fapt înainte ca ea să fie terminată. Așa precum ai crezut, ai și primit. Răspunsul a venit atunci cînd ai fost convins că Dumnezeu a îndeplinit aceste făgăduințe față de tine. Ai primit o reinnoire a prezenței Sale, ajutorul și puterea necesară chiar în clipa în care Ți-ai afirmat credința că Dumnezeu poate îndeplini pentru tine exact ceea ce a făgăduit și apoi i-ai mulțumit pentru acest lucru.

De ce s-a primit răspunsul la acest fel de rugăciune? De ce poți conta întotdeauna pe un răspuns atunci cînd procedezi în felul acesta? Pentru că niciodată Dumnezeu nu dă greș în împlinirea făgăduințelor Sale față de aceia care îndeplinesc condițiile și îl cred pe Cuvînt.

Să observăm că în acest fel de rugăciune, care este întemeiată pe făgăduințele lui Dumnezeu, nu este nevoie și nici nu trebuie să spui: „Doamne, dacă va fi voia Ta”. Ar fi greșit să te rogi astfel. De ce? Pentru că voința Sa este subînțeleasă în aceste făgăduințe. Atunci cînd introduci un „dacă” arăți îndoială în făgăduințele lui Dumne-

zeu și dovedești o lipsă de credință. Nu vei primi nimic și nici nu poți primi dacă îți lipsește credința.

Credința este un principiu.

Însuși Domnul Hristos accentuează importanța credinței, Atunci când ne prezentăm cu cererile noastre în rugăciune, El zice: „Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11, 24).

Credința că l-ai și primit deja atunci când te-ai rugat, precede intrarea în posesie a aceluia lucru și este deci mai importantă decît faptul de a-l avea. Foarte mulți așteaptă pînă cînd văd sau simt răspunsul, mai înainte de a crede că au și primit cererile făcute în rugăciune. Dar Domnul ne îndeamnă că atunci cînd cerem ceva, să credem că am și primit. Atunci cînd cerem, ne răspunde și desigur binecuvîntarea va fi a noastră.

1. Caută mai întîi, fîgăduința lui Dumnezeu din Biblie care îți oferă exact ceea ce ai nevoie într-un moment special.

2. Prin harul lui Dumnezeu să îndeplinești condițiile cuprinse în acea fîgăduință. Fă-ți bine și corect partea ta. Un factor extrem de important este să crezi din toată inima că Dumnezeu va îndeplini exact ceea ce a spus în acea fîgăduință.

3. Însușește-ți acea fîgăduință în Numele Domnului și cere-I în rugăciune să facă pentru tine, așa cum e menționat în ea.

4. În timp ce te rogi ca El să-și îndeplinească fîgăduința să crezi chiar în acel moment că Dumnezeu o va îndeplini. Să fii convins că primești ceea ce ai cerut, conform fîgăduinței Sale. În unele cazuri poate fi o problemă de convingere că ceea ce a promis va ajunge la tine, numai atunci cînd vei avea nevoie.

Problema rugăciunii, bazată pe o anumită fîgăduință a lui Dumnezeu ce vizează anumite trebuințe ale sufletelor noastre, și-a ocupat un loc esențial în maniera noastră de a ne ruga? O privire de ansamblu ne va revela faptul că puțini dintre noi se roagă în acest fel. Ne stă la dispoziție un vast potențial — încă neutilizat — pentru ajutor, binecuvîntare și putere, ascuns în metoda rugăciunii bazată pe fîgăduințe.

Greșeli ce pot fi evitate.

Mulți dintre noi nu reușesc să îndeplinească condițiile în baza cărora fîgăduințele lui Dumnezeu pot deveni o realitate. Dumnezeu nu le poate împlini pînă cînd nu îndeplinim condițiile respective.

Alții nu știu unde se găsesc în Biblie fîgăduințele necesare și deci nu le pot folosi. Unii știu unde se găsesc în Cuvîntul Său dar nu reușesc să și le însușească în rugăciune potrivit nevoilor lor particulare.

„Căci așa vorbește cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui nume este sfînt: Eu locuiesc în locuri înalte și în sfîntenie dar sînt eu omul zdrobot și smerit ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite”. Is. 57, 15

Același mod de rugăciune care a fost ilustrat mai sus prin fîgăduințele găsite în Is. 41, 10, poate fi folosit și cu multe alte versete ale Scripturii care conțin fîgăduințele lui Dumnezeu pentru copiii Săi. Aceste fîgăduințe corespund întregii game a nevoilor credinciosului. Astfel, există fîgăduințe care ne dau pacea, odihna, curajul, călduzirea, tăria și biruința; asigurarea iertării tuturor păcatelor noastre, fîgăduințe privind schimbarea inimii noastre și a sufletului, prin care obținem o inimă și un suflet nou; fîgăduințe pentru renașterea spirituală din păcat la îndreptățire, pentru prezența continuă a lui Dumnezeu, pentru locuirea Domnului Hristos în inimă și în suflet, pentru cea mai aleasă și intimă părtașie cu Domnul Hristos, pentru eliberarea din necazuri, greutăți și ispite sau pentru desăvîrșirea caracterului nostru.

Fiecare din aceste fîgăduințe poate fi sigur împlinită față de acela care îndeplinește condițiile. Orice rugăciune a credinței bazată pe vreuna din aceste fîgăduințe va fi în mod sigur ascultată; căci fiecare fîgăduință a lui Dumnezeu făcută copiilor Săi, așa cum este raportată în Biblie, este o invitație la rugăciune pentru ceea ce este fîgăduit.

O experiență a rugăciunii în acest fel, implică un procedeu cuprinzînd cinci puncte:

5. Înainte de a-ți termina rugăciunea, mulțumește lui Dumnezeu că și-a îndeplinit Cuvîntul față de tine. Mulțumește-I că ai deja — conform fîgăduinței Sale — ceea ce ai cerut.

Acesta e modul în care să ne rugăm ca apoi să fim siguri că primim ceea ce ne-am rugat. Acesta este modul de a ne ruga în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Să practicăm o astfel de rugăciune și experiența noastră religioasă va fi schimbată și îmbunătățită.

Nu ne referim nicidecum la faptul că toate rugăciunile noastre trebuie să fie întemeiate pe o anumită fîgăduință a lui Dumnezeu scrisă în Biblie. Această rugăciune poate fi folosită fără greș cînd nevoile noastre și cererile făcute în rugăciune, sînt cuprinse în diferitele fîgăduințe ale lui Dumnezeu. Există însă și multe ale probleme în afara acestora pentru care trebuie să ne rugăm continuu. Poate nu știm uneori dacă cererile noastre sînt conforme cu voința lui Dumnezeu. În aceste cazuri rugăciunea noastră trebuie să fie: „Dacă este conform cu voința Ta”.

Creștinii sînt pe deplin conștienți că există o primejdioasă prăpastie între rugăciunile lor și reala primire a ceea ce s-a cerut. Să reținem bine lucrul acesta: însușirea prin credință a unei fîgăduințe potrivite, trece peste prăpastia dintre ceea ce dorești și ceea ce primești.

Foarte mulți prezintă fîgăduințele lui Dumnezeu în rugăciune, dar nu iau pe Dumnezeu ca garant pentru Cuvîntul Său. Ei nu reușesc să mulțumească lui Dumnezeu nici pînă termină rugăciunea, pentru faptul că au o fîgăduință specială pe care au prezentat-o în rugăciune.

Fiecare dintre noi își are încercările sale, problemele, necazurile și descurajările Sale. Dar toți putem fi biruitori prin asigurarea ajutorului oferit în fiecare zi de Bunul Dumnezeu, căci El a făcut în Cuvîntul Său fîgăduințe care să corespundă oricărei situații grele care l-ar putea confrunta pe creștin. Acela care își însușește prin credință fîgăduințele Sale, va primi întotdeauna ajutorul de care are nevoie în orice situație.

Acest fel de a te ruga îți poate transforma viața și îți poate garanta o mai bună și fericită experiență creștină. Practică-l! Apoi, poți ruga pe Dumnezeu pentru pace, ajutor, curaj, tărie, biruință asupra păcatului, și le vei primi întotdeauna.

Ar fi mult mai de dorit ca în viața noastră spirituală să avansăm fără a schiopăta și fără slăbiciuni. Să rugăm dar pe Dumnezeu să ne ajute ca în această săptămînă, în care fumul rugăciunilor noastre împresoară tronul harului, — întemeiați cu totul pe minunatele Sale fîgăduințe — să putem obține o totală biruință asupra păcatului.

Căconcea Octavian

Intrebări și

RASPUNSURI

„Fîndcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” Rom. 6,23. Cunoaștem și credem adevărul exprimat prin marele apostol Pavel în acest text. Dar cei care au o experiență creștină de zeci de ani, mai sint ei oare în situația de a lupta pentru a obține supremația asupra păcatului? N-au ajuns ei să fie imuni față de păcat?

Adesea, textul de mai sus este citat pentru a se demonstra că pedeapsa pentru călcarea Legii lui Dumnezeu este moartea. Că moartea este pedeapsa pentru păcat, în privința aceasta nu mai încapă nici o îndoială. Acest gând este subliniat mereu și mereu în Sfînta Scriptură. Moartea naturală este o consecință a păcatului; moartea veșnică este plata finală a nesocotirii Legii divine.

Dar atunci cînd gîndurile cuprinse în Romani capitolul 6,23 sînt rîzute în contextul lor, ele cuprind mai mult decît o simplă declarație cu privire la plata păcatului. În capitolul 6 al epistolei către Romani, păcatul este personificat și este reprezentat ca despot ce stăpînește cu asprime: „Deci, păcatul să nu mai DOMNEASCĂ în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui”. Rom. 6,12. Expresia grecească pentru cuvîntul „domnească” este „KURIEUO”, „a domni peste”, „a fi stăpîn”. Expresia KURIOS, din aceeași familie, înseamnă „domn, stăpîn”, care printre alte semnificații mai definește și pe stăpînul de sclavi.

Apostolul Pavel după ce face apelul ca „păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor”, spune „...dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu”. Rom. 6,13.

Astfel, fiecare dintre noi, fie mai vechi sau mai nou în credință, avem în permanență nevoie să alegem. Putem alege să „slujim păcatului”, și de cele mai multe ori slujim aceluși păcat pentru care avem un cult deosebit, care corespunde cu înclinațiile noastre firești; sau păcatului pe care-l ocolim și-l pîștrăm în ființa noastră, sau alegem să slujim lui Dumnezeu, alegeți ce ne solicită în fiecare clipă și la fiecare pas al vieții și umblării noastre. Este o imposibilitate a opta pentru amîndoi. (Mat. 6,24). Noi, ca oameni ai credinței, slujim adesea

unuia, ori celuilalt. În acest punct al analizei noastre intervine Pavel, care ne spune: „nu știți că, dacă vă dați robii cuiva, ca să-l ascultați, sînteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” Rom. 6,16. De aici se impune o concluzie și anume, că, de fapt, în tot ceea ce noi nu slujim lui Dumnezeu, slujim păcatului.

Făgăduințele lui Dumnezeu, făgăduințele Evangheliei sînt clare și anume că Dumnezeu dorește să ne elibereze de păcat, de servitutea păcatului vorbind despre cei ce „au ascultat... din inimă de dreptarul învățaturii”, Pavel spune că „prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robii ai neprihănirii”. Rom. 6,18. Aici, doctrinarul Bisericii Creștine, ne vorbește despre izbăvirea de sub puterea păcatului. De fapt, în tot acest capitol, Pavel tratează problema eliberării de sub controlul păcatului. Numai Domnul Hristos poate elibera pe cineva de sub puterea și controlul păcatului. În Romani la capitolul 2, Pavel subliniază faptul că iudeii timpului său, practicau aceleași lucruri pe care ei le condamnau la neamuri. Apelînd la ei ca să primească harul Domnului Hristos, el spune: „...păcatul nu va mai stăpîni asupra voastră, pentru că nu sînteți sub lege, ci sub har”. Rom. 6,14. Cu alte cuvinte, Pavel atrăgea atenția celor din timpul său și nouă, că cel care acceptă harul lui Hristos cu toate consecințele și implicațiile lui, cu cerințele lui asupra vieții noastre, atunci păcatul nu mai are cum să stăpînească asupra noastră, așa cum un stăpîn de sclavi avea stăpînire de viață și de moarte asupra sclavului său, așa cum ar fi avut dacă erau sub lege. În contextul celor prezentate de Pavel „sub lege” înseamnă sub iudaism” care era practicat pe scară mare de unii creștini din timpul lui Pavel.

Cunoscînd cele de mai sus, să revenim la versetul 23, care spune: „Fîndcă plata păcatului este moartea; dar darul fără plată al lui Dumnezeu, este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru”. În contextul celor aduse în discuție de Pavel, aici se vorbește de remunerația pe care PĂCATUL o dă celor ce-i slujesc și care este MOARTEA. Expresia tradusă la noi cu „plata păcatului” (gr. opsonion)

este folosită în literatura greacă pentru a denumi suma ce se plătea unui soldat. De exemplu, Ioan Botezătorul sfătuia pe soldații vremii să se mulțumească cu lefurile (opsonion) lor (Luca 3,14).

Cat de nechibzuții trebuie să fim ca totuși, creștini fiind, să mai slujim păcatului, pentru o asemenea „leafă”. Să observăm că răs-plata pe care cerul o dă celor mințuiți nu este o remunerație, o leafă, CI UN DAR — și acest dar este de o valoare inestimabilă — VIAȚA VEȘNICĂ. Acest dar este dat tuturor, indiferent la ce oră din zi au intrat în via ascultării de Dumnezeu (Mat. 20,1-16).

Din nefericire mulți dintre cei ce mărturisesc a crede, mulți dintre mărturisitorii revenirii Domnului, mai plătesc încă un greu tribut păcatului. Mulți se limitează la o formă a evlaviei, dar, în realitate, în cele ascunse ale inimii și vieții lor, au nevoie să fie eliberați de păcat sub toate formele lui; să venim „cu tot ce avem” la crucea Golgotei. Zi de zi și clipă de clipă să reinnoim ascultarea noastră de Dumnezeu, deci să rămînem sub harul iubirii și prezenței divine și atunci, în adevăr, păcatul nu va mai domni în ființa noastră, ci vom ajunge la experiența marelui Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos — condiție sine qua non — și trăiesc... (rezultatul)... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine (modalitatea viețuirii). Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine înșuși pentru mine” (calitatea vieții) (Gal. 2,20).

(D.P.)

Făgăduința sclavii

(Urmare din pag. 18)

Dumnezeu în marea Sa iubire, a dat dovadă că vrea cit de curînd să îplinească aceste făgăduințe pentru poporul Său: Domnul Hristos și Duhul Sfînt doresc la fel. Rămîne ca și noi să vrem, și să ne pregătim, spre a grăbi îndeplinirea promisiunilor dumnezeirii. Să mai așteptăm și să aminăm realizarea acestei dorințe a Cerului? Este destul cit am întîrziat! De aceea să folosim această ocazie solemnă și să înălțăm rugăciuni fierbinți către bunul Dumnezeu. El să cerceteze inimile noastre, ajutîndu-ne astfel să devenim făpturi după chipul Său sfînt, ca în ziua Lui plină de strălucire, să-I putem privi slava Sa în veșnicii. Amin!

Pastor
Al. Delea

S FIRȘIT DE CALE

„Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei și moartea își are vremea ei...” Ecl. 3,1,2.

Vremea aceasta a sosit pentru fratele nostru **René Paulini** în ziua de 10 februarie 1976, orele 16, cînd sub privirile celor prezenți în camera lui, inima a încetat să bată și paloarea morții i-a acoperit fața și așa trudită de multă suferință.

René Paulini, ultimul vîlstar al familiei fratelui Petre P. Paulini primul președinte al Cultului A.Z.S. din România, s-a născut la 14 iunie — 1914. După terminarea liceului urmează cursurile Seminarului Teologic A.Z.S.

La 1 iulie 1947 este angajat în postul de corector la Editura Cultului A.Z.S. În 1948 este transferat ca misionar în cadrul Conferinței București, iar în 1952 este hirotonit pastor, deservind Comunitățile: Belu, Ștefan Vodă, Pietrele și Meletie. În anul 1958 este încadrat în postul de casier la Casa de Pensii și Ajutoare A.Z.S. și la 1 dec. 1968 este pensionat.

În cel de al 62-lea an se împlinesc cu el cuvintele din cartea lui Iov 14,1,2: „Omul născut din femeie are o viață scurtă dar plină de necazuri. Se naște și e tăiat ca o floare, fuge și pierce ca o umbră”.

Cuvintele de mîngiere pentru familie au fost rostite, la înmormîntare, de pastorul Drăgan Ion, de la Com. A.Z.S. Belu, al cărei membru era René Paulini. Au mai fost prezenți la acest ultim drum frații pastori: Popa Dumitru, Barbu Ioan, Păun Cornel și Strîmbu Gheorghe.

Pastor
M. T. Pirvan

— În ziua de 14 februarie 1976, a adormit în Domnul după o lungă și grea suferință, sora **Iuliana Danțos**, în vîrstă de 79 de ani.

Ca soție de pastor, a fost alături de fr. Danțos Ion în decursul vieții și de slujire a acestuia. Deși 31 de ani văduvă, a rămas aceeași credincioasă și zeloasă soră, făcînd, după puterile ei, totul ca să aibă și ea, cum se exprimă apostolul Pavel, parte de mîntuire.

Înmormîntarea a avut loc la Tecuci fiind așezată la locul odihnei ei pasagere, alături de soțul ei. Cuvîntul Scripturii a fost rostit de fratele pastor Dumitrașcu Dumitru și de cel ce semnează aceste rînduri.

Pastor
Marinică Petre

— În ziua de 18 aprilie 1976, a adormit în Domnul sora **Grigoraș Ileana**, membră a comunității Crinul, din București, în vîrstă de 81 de ani.

La vîrstă de 18 ani (în anul 1913) face legămînt cu Domnul prin botez și în casa dinsei, pe care o pune la dispoziția Bisericii va funcționa timp de mai bine de 25 de ani, Comunitatea A.Z.S. Galați.

Sora Grigoraș a fost pentru mulți o „mamă” în Israel, fiind un bun exemplu de credință și sacrificiu pentru familie și Biserică.

Înmormîntarea a avut loc pe data de 20 aprilie 1976 la Cimitirul Ghencea, București. Cuvintele mîngierii și ale nădejzii creștine au fost rostite de frații pastori: Vasilescu Gabriel, Popa Dumitru și Alexe Constantin. Au mai fost prezenți frații pastori: Niculescu Teodor, Faluvegi Dezideriu și Dănețiu Ioan, cum și numeroși frați și surori care au ținut să fie împreună cu familia în aceste împrejurări grele. Fie ca nădejdea învierii și a mîntuirii să mîngie sufletele îndurerate, rostind împreună cu cerul: „Fericiți morții care mor în Domnul”.

Pastor
Vasilescu Gabriel

Cărui Dumnezeu slujim?

(Urmare din coperta II-a)

păcatele noastre, nici chiar ale slujitorilor lui Dumnezeu, căci crucea Golgotei n-a fost înălțată între cer și pămînt pentru a determina pe Dumnezeu să ne primească, ci mai degrabă a inspira pe cei credincioși să devină asemenea Lui. Și aici trebuie să ajungem fiecare în experiența noastră. Să reedităm în mod individual experiența apostolului Pavel care se concretiza astfel: „... să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părăsirea suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui”. Filip. 3,10.

Nimic nu este mai necesar în lucrarea chemării noastre, ca urmările practice ale comuniunii noastre cu Dumnezeu... Împărtășirea cu Dumnezeu va înnobilă caracterul și viața noastră, va da strălucire și sens slujirii noastre. Noi vom sluji atunci în adevăr Dumnezeului cerului, Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

Deci, să nu uităm că atunci cînd noi, ca slujitori ai lui Dumnezeu și fii și fiice ale Celui Atotputernic, auzim și reținem ambele voci, cea de pe muntele Sinai și vocea de pe dealul Căpățînei, și ele sînt active în viața și lucrarea noastră, atunci, și numai atunci, dragostea lui Dumnezeu este deplină în noi. Atunci ca ne va aduce la piciorul Golgotei și vom spune împreună cu vameșul din pilda Domnului:

„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”!

D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația :*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 21.59.60

**Redactor
Dumitru Popa**